

ערב חג הסוכות התשפ"ב

קונטרס

תהום אל תהום קורא לקול צינוריק
(בניסוך המים קאי), כל משיבריך וגליך
עלי עברו, אומרה לקל סלעי למה
שכחתני למה קודר אלך בלחץ אויב...

מה תשתוהי

נפשי ומה תהמי עלי הזחילי לאלוקים
כי עוד אודנו ישועות פני ואלוקי

וכמה לקט מאמרים
מלוקטים מגיליונות "אז
נדברו", דמבדרא בתוככי
הישיבות הקדושות
בענייני ימי חג הסוכות
והימים שלפניו

ניתן לקנות בפלא': 054-8446691
לבידור נקודת המכירה הקרובה אליך - 052-7683095
כמו כן ניתן לקבל בדוא"ל:
A8447168@gmail.com

מפתח המאמרים

- מיוחד לעשי"ת: הגוזל שבקע במוצאי יו"כ ובנה את הקן-
סוכה.....4
- הרחמן הוא יקים לנו את סוכת דוד הנופלת... למה היא
נופלת???.12
- כיצד ניתן לעשות שמחת בית השואבה פה בסוכה לבד לבד
בחיק המשפחה...??..21
- מי היה הראשון ראשון שבנה סוכה...? מי התחיל???.27
- המצוה הקשה ביותר לישום: שמחה!!!!.....33
- הלכה (בקרוב ממש) למעשה.....36
- עצרת תשובה מרכזית בליווי תזמורת וריקודים במשך כל הלילה.....36
- מה הקשר בין איסור להוצאה למצות סוכה...??.....40
- מה פשר החגיגה סביב שאיבת המים לניסוך בחג הסוכות???.45
- תובנה חשובה וקריטית איך לאבטח את הקבלה שקבלנו בר"ה.....52
- כמה מילים על שנת השמיטה שנקשה לפתחנו.....60

מיוחד לעשי"ת: הגזל שבקע במוצאי יו"כ ובנה את הקן- סוכה...

אחת מההתלבטויות הקבועות בעשרת ימי תשובה זה האם כבר להתחיל לבנות את הסוכה או לדחות את זה לאחרי יום כיפור... מצד אחד: אדם רציני שבאמת עסוק בתשובה תפילה וצדקה לא מסוגל נפשית להתפנות לדברים אחרים... גם לא לסוכה ולד' מינים... אבל מצד שני: אין זמן... מה נעשה שמיד אחרי יום כיפור נותר רק ארבעה ימים בלבד... ששלושה מתוכם זה ששי שבת וערב חג... ואי אפשר לדחות את בניית הסוכה לימים הלחוצים האלו... ואל תשכח!! ש... שזה לא רק השנה יצא ככה... זה לא משהו מיוחד שקרה בשנה האחרונה שבדיוק יצא שיש רק ארבעה ימים בין יו"כ לסוכות... לא!! זה מובנה ככה!!! זה לכתחילה ככה!! תמיד זה ככה!!! ואם זה מובנה ככה... אז כנראה שבסופו של דבר רצון ה' עומד מאחורי הזליגה של ההכנות לחג הסוכות שזולגות גם לעשרת ימי תשובה... אז זהו!!! שאם כבר מתעסקים בבניית הסוכה בעשרת ימי תשובה... אז אני אגלה לך סוד: שיש קשר מאוד עמוק בין הסוכה לעשרת ימי תשובה...

ובכן: מצאתי ברמב"ן בפרשת כי תצא (על מצוות שילוח הקן) שהוא מביא בשם מדרשו של ר' נחוניא בן הקנה וזה לשונו: אמר רבי רחומאי: מאי דכתיב 'שלח תשלח את האם' ולא אמר את האב?

אלא 'שלח תשלח את האם' לכבוד אותה בינה שנקראת אם העולם דכ' כי אם לבינה תקרא, ומאי 'ואת הבנים תקח לך'? אמר ר' רחומאי: אותם בנים שגידלה ומאי ניהו שבעת ימי הסוכה

אז כמובן שהמדרש הזה מאוד עמוק ובררתי אצל יודעי דבר ואמרו לי שזה נושא נרחב מאוד בתורת הנסתר... ולנו אין עסק בנסתרות... אבל יש משהו פשוט שכן נוגע אלינו.. והוא: ש... ש... לא תאמין... אבל הסוכה שאנחנו בונים זה לא פחות ולא יותר קן!!!

ראית פעם קן יונים?? ראית איך היא נראית וממה היא עשויה?? אם

תשים לב... יש דימיון בין קן יונים לבין סוכה... שניהם בנויים מאותו פסולת גורן ויקב... ובשניהם מדובר בזוג יונים... ובשניהם מדובר בגוזלים... ובכן: זה בדיוק מה שקורה בעשרת ימי תשובה..

קודשא בריך הוא נקרא אבא!!! והשכינה הקדושה נקראת אם הבנים... והיא נמשלת ליונה... ובראש השנה זה יום הרת עולם.. ביום הזה השכינה הקדושה בונה קן ואז אנחנו נולדים... אנחנו האפרוחים... אנחנו הגוזלים הקטנים שנמצאים בקן ואמא פורשת כנפיה עלינו... זה בדיוק מה שקורה בראש השנה... ראש השנה זה יום מפחיד... הרגע נולדנו... אנחנו כ"כ קטנים... חסרי ישע... כדלים וכרשים דפקנו דלתיך... ואז השכינה - אם הבנים מגיע ורובצת על האפרוחים... חופפת עלינו... ואכן עשרת ימי תשובה זה ימי עת רצון... דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב... כעת אנחנו לא לבד... אבא כל הזמן משפיע על השכינה שתשפיע עלינו... וככה זה לאורך כל עשרת ימי תשובה... והנה מגיע יום כיפור... ו... ואז מגיע שעת נעילה... ואוי אוי!!! שלח תשלח את האם... לפתע אמא נעלמת... אמא פורחת... אבאלה אבאלה... פתח לנו שער בעת נעילת שער כי פנה יום... אמא פרחה ונעלמה... ואנחנו נשארנו לבד... אבא... מה יהיה ???

עונה אבא: גוזלים יקרים... לא... אל תבהלו... אתם כבר גדולים... קומו... תצאו מהקן... הגיע הזמן שתבינו שגם לכם יש כנפיים וגם אתם יכולים לבנות קן כמו אמא... **פונה אבא שבשמים לגוזל ואומר לו:** גוזלי היקר... עד היום היית בקן של אמא... אמא בנתה את הקן... אמא גידלה אותך וטיפחה אותך וחופפה עליך האכילה אותך ודאגה לך... אבל עכשיו גדלת והגיע תורך לבנות את הקן הפרטית שלך... קום... צא מהקן ותבנה קן משלך.. ואז.. כשתבנה את הקן שלך... אבא ואמא יבואו לקן שלך ושוב תתאחד המשפחה... לא... אל תבהל... אמא לא ברחה... אמא פשוט מחכה לך ונותנת לך הזדמנות לבנות את הקן שלך... ואז נתאחד שוב... **זה מה שקורה ביום הכיפורים!!!** לאחר עשרה ימים שאמא-השכינה הקדושה קוננה עלינו... היינו חבוקים ודבוקים בה'... גדלנו והתרוממו ואז לפתע מגיע שעת נעילה!!! ושלח תשלח את האם... האמא פורשת את כנפיה ונשלחת... לרגע אנחנו נבהלים.. אמא אמא... השכינה הקדושה... לאיפה את עוזבת אותנו... פתח לנו שער בעת נעילת שער כי פנה יום...

אבל לא!!! מיד במוצאי יום כיפור אבא שבשמים פונה אל הגוזל הנבוך והמפוחד... קום... תבנה כעת אתה את הקן!!! עד היום אמא בנתה את הקן... כעת הגיע תורך... ועם ישראל יוצאים ואוספים פסולת גורן ויקב ובונים קן... קן מיוחדת לפי רצון ה'... קן שמוותאמת לקוב"ה ושכנתיה... ואז מגיע חג הסוכות... ושוב אמא מגיע... אבל הפעם אבא ואמא מגיעים ביחד להשתתף בחופת הגוזל... שהספיק לגדול וכעת הוא הולך להקים את קנו הפרטית... חג הסוכות זה חופת חתנים של הגוזל שהפך לגדול והנה אנחנו רואים אותו בחופתו... זה חג הסוכות..

עד כאן ברובד של המשל... וקצת נגענו בנמשל... אבל הלאה... בא נתקדם הלאה...

תכל'ס... כלפי מה הדברים אמורים???

אבא ואמא מאוד אוהבים את יענקי המתוק... הוא כזה תינוק קטן... כזה עולל... אמא ואמא מתמסרים אליו 24 שעות... אין דבר יותר מתוק וחינני מתינוק קטן שכל כולו גמול עלי אמו... אבל כמה שזה מתוק... סו"ס השאיפה של אבא ואמא שאותו יענקי יגדל ויתפתח וביום מן הימים יהפך להיות עצמאי... פסגת ההורות היא ביום שבו אבא ואמא מובילים את בנם לחופה! כלומר: השלימות הגדולה ביותר מצד ההורים זה לראות את הבן שלהם עצמאי... ומסתדר בכוחות עצמו!! זה שיא השלימות!!

אותו דבר בעבודת ה':

בשביל אבא שבשמים המחזה הכי מתוק והכי משובב נפש זה לראות בחור או אברך בן עליה ספון בבית ה' והקב"ה משפיע עליו מתיקות ועריבות התורה... והוא משתגע ומתלהט אחריה ולא יחשב בעיניו מלא עולם למאומה... אין דבר יותר נפלא מעובד ה' שלא יודע צורת מטבע וספון בבית המדרש כל היום עטור בטלית ותפילין והקב"ה מרעיף עליו השגות נוראות במעשה מרכבה... זה המחזה הכי משובב נפש שיכול להיות... **אבל עדיין!!!** **סוף סוף זה תינוק...** זה תינוק שאבא כל היום עומד ומשקה אותו במתיקות ובחשק ובשמחה ובעריבות... **זה יפה אבל זה תינוק!!** וסוף סוף עיקר התכלית

של בריאה זה שאנחנו נהיה בעלי ההטבה!!! במילים אחרות: **שנהיה עצמאיים!!!!** שנקנה את השלימות הרוחנית שלנו במו ידינו... כדי שזה לא יגיע בנהמא דכיסופא. כן... בדיוק כמו שפסגת ההורות הוא להוביל בן לחופה ולהפוך אותו לעצמאי ולמסודר בכוחות עצמו... ככה פסגת ההטבה מצידו של הקב"ה הוא להוביל את בנו לחופה... ולהפוך אותו לעצמאי!!! לבעל ההטבה!!! זה ממש ממש על אותו משקל... **וזה בדיוק ההבדל בין עשי"ת לבין חג הסוכות...**

בעשרת ימי תשובה אנחנו פשוט נולדים... זה ימים נשגבים שבהם יש השפעות עצומות שלא תלויות בנו... והשכינה הקדושה מרעיפה עלינו ומגדלת אותנו... וזה מאוד מתוק ומאוד יפה... אבל זה לא תכל'ס... כי כל זמן שאנחנו מושפעים מאבא ואמא... אז אף פעם זה לא מגיע מצידנו ואין לנו את ההזדמנות להיות בעלי ההטבה (בדיוק כמו שבחור, כל זמן שהוא לא מתחתן... אין לו את האפשרות לבנות בית משלו...) ולכן במוצאי יום כיפור... לפתע: שלח תשלח את האם... אמא לפתע פורחת ונעלמת... פתאום יש תפילת נעילה... והשערים פתאום ננעלים... **מה קרה רבש"ע??** למה? למה השערים ננעלים?? היה כ"כ טוב שהם היו פתוחים.. היה כ"כ טוב במחיצתו של הקב"ה... אז למה פתאום לנעול את השערים?? מה אכפת לרבש"ע שהשערים ישארו פתוחים?? **נו...** **מה התשובה???** גוזל יקר... אל תשכח... התכלית של הבריאה היא שאתה תהיה בעל ההטבה!! שאתה תבנה את העולם הבא שלך במו ידך!!! כל זמן שאמא רובצת על האפרוחים... זה אמנם מאוד נעים ומאוד מחמם ומחבק... אבל אתה נשאר גוזל... נשאר גמול... לך אין כנפיים משלך... לכן השערים חייבים בשלב מסוים להינעל!!! ואבא שולח את האם... האם פורחת... והגוזל נשאר לבד... וכעת הוא צריך במו ידיו להתחיל לדרוש את ה' מתוך שגרת החיים... להתחיל לעבוד את ה' מתוך האכילה שתיה שינה... וברגע שהגוזל מתחיל לבנות את קינו הפרטי בכוחות עצמו... והרי איך הוא עושה את זה?? על ידי שהוא מתחיל לעבוד את ה' גם בתוך הסוכה... מתוך אכילה שתיה שינה... (ולא רק מתוך הבית מדרש והפרכת הלבנה...) או אז הקב"ה ושכנתיה מגיעים לסוכה... יש חיבור שמים וארץ... ואז מתאחדת המשפחה... ישמחו השמים ותגל הארץ... עם ישראל יושבים עם הקב"ה והשכינה הקדושה יחד בסוכה...

לא!!! אמא לא בורחת!!! אמא לא סתם פרחה ונעלמה... היא בסך הכל נעלמה בשביל לאפשר לגוזל לגלות את הכנפיים שיש לו... ולבנות את הקן הפרטית שלו... ברגע שרק תבנה את הקן הפרטית שלך... אמא שוב תופיע והפעם יחד עם אבא... הדברים אולי נשמעים קצת עמוקים (גם אחרי הקרקוע החלקי שלהם)

אבל טמון בזה יסוד מאוד חשוב ומהותי בעבודת ה':

אחד הדברים שהכי מעייקים ומציקים לעובדי ה' זה ימי השנאה... למה?? למה?? למה לפעמים אין חשק?? למה???? למה יש ימים כאלו שהשכינה נעלמת... ואז אני נשאר מול הגמ' ואין לי טיפת חשק ללמוד?? למה רבש"ע?? הרי יש לך כ"כ הרבה מתיקות וערבות התורה שם בשמים... אז מה אכפת לך לתת לי קצת?? מה איכפת לרבש"ע להשאיר את שערי הגן עדן פתוחים?? מה... וכי יש אצל הקב"ה בעיית תקציב...?? זה תסכול שתוקף כל בן עליה אמיתי שיש לו!!! יש לו הרבה חשק בעבודת ה'... ו... ולפעמים פתאום כל הפרוז'קטורים נכבים והוא נשאר כמו גוזל שמוט ללא כנפיים... למה?? למה לפעמים נאבד כל המויחין???

נו... מה התשובה???

גוזל אהוב... אין ברירה!!! אם היונה רוצה שהגוזל יום אחד יגלה את הכנפיים האישיות שלו... היונה חייבת יום אחד לפרוח!! להיעלם!! והגוזל מוצא את עצמו לבד לבד... ואז מחוסר ברירת מחדל הוא פשוט מתחיל לנסות לעזור לעצמו... ואז הוא מגלה שגם לו יש כנפיים... וגם הוא יכול לעשות ולפעול ואז הוא מגלה שגם הוא יכול לבנות קן משלו... **ורק בשביל זה אמא**

פרחה!!!

אותו דבר בעבודת ה': כל זמן שיש חשק ומתיקות בעבודת ה'... אני מרחף לי בעולמות העליונים... כל היום מתענג על אורות ועל השגות... והכל טוב... אבל מה נעשה שרצונו יתברך שיהיה לו מדור ושכינה **בתחתונים...** לקב"ה לא חסרים היכלות של עונג ורצון בשמים... הקב"ה שלח אותנו לכאן כדי שנקדש אותו מתוך החיים בעצמם ולא בניתוק מהחיים!!! לכן אין ברירה... הקב"ה סוגר שערים... די... די לרחף גבוה... די להסתכל על העננים... שערי שמים נסגרים... והעובד ה' מרגיש אדיש... בלי אורות... הוא מנסה לתפוס מלאכים אבל זה לא

הולך... הוא מנסה להסתכל על העננים... לתפוס איזה הרגשה מיוחדת ושום דבר... כלום... לא מעלה כלום בחתנו... ותכל'ס... סו"ס הוא עובד ה'... ואז אין לו ברירה... הוא מתחיל לעשות את המצוות כי רחמנא אמר!!!! הוא מתפלל כי ה' אמר... לומד כי חייבים ללמוד... ומקיים מצוות כי ה' ציווה... ואז לאט לאט הוא מגלה שלא צריך להגיע לעננים... הקב"ה נמצא גם בתוך האכילה שתיה והשינה... וזה התכלית... בשביל זה אנחנו כאן... אנחנו לא נשלחנו לארץ בשביל לגלות שהקב"ה בשמים!!!

אדרבה... נשלחנו לארץ בשביל לגלות שהקב"ה נמצא **בארץ!!!** לכן לפעמים אין ברירה אלא לנעול את שערי השמים... בשביל שיאפשרו לנו לגלות את הקב"ה שנמצא בארץ... וזה לא קל!! זה קשה!!!! זה כואב!!!! זה ניתוח כואב!!! והניתוח הזה מאוד מצוי בפרט אצל בחור בן עליה שהתרגל לחיות כל הזמן עם אורות וערגה והרגשות וכיסופים ורשפי שלהבת קה בעבודת ה'... ופתאום הכל נסתם... כל האאורות נכבים... וזה כואב... זה קשה... זה מתסכל... בהתחלה הוא מנסה בכח לפתוח שוב את שערי שמים מחדש וזה לא הולך... הוא מנסה לרגש את עצמו בכח ללא הועיל... אבל לאט לאט הוא נאלץ להשלים עם המציאות המרה... ולעשות רצון ה' כיו... כיו... כי ה' ציווה... ואז לאט לאט פוגש את החיים בעצמם והוא מגלה שהקב"ה כאן!!!! הקב"ה נמצא באכילה שתיה שינה שלי... בקן הפרטית שאני בונה בעשר אצבעותי בזה שאני עושה רצון ה' במערכת החיים השגרתית שלי... וזה קורה בחג הסוכות!! לצורך העניין: אני רוצה שוב לנתח ולחדד את הדברים: **בעשרת ימי תשובה אמא - השכינה בונה קן!!!**

ואילו לקראת חג הסוכות - אנחנו בונים קן!!!

מה ההבדל בין הקן של השכינה לקן שלנו? ? ?

אוהו... **הבדל תהומי**: כשהשכינה בונה קן... איך הקן הזו נראית?? אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כככל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו... כשהשכינה הקדושה חופפת עלינו... אז יש אורות וחשק וכזה מתיקות בעבודת ה'... אחת שאלתי... רק רק רק עבודת ה'...

זה מה שקורה כשהשכינה בונה קן!!! קן של עשרת ימי תשובה!! אבל

כשאנחנו בונים קן...?? כשאנחנו בונים סוכה...?? זה בדיוק ההיפך... מכניסים מיטות... כסאות... צלחות... כוסות... מגבות... אכילה... שתיה... שינה... טיול... תשבו כעין תדורו... זה קן שלנו!!! ואיזה קן יותר חביבה אצל הקב"ה?? מה התכלית?? הקן של חג הסוכות!!! אבא שולח את האם... שתפרח... שתלך... ולמה? בשביל לאפשר לנו לבנות את הקן האמיתית!!! את הקן של חג הסוכות..

ואי לכך: אל דאגה בן עליה יקר... יתכן שאתה רועד מפחד מה יהיה אם ביום כיפור אתה לא תצליח לבכות כמו שצריך... אתה גם חושש מאוד פן שמא ואולי בחג הסוכות לא יהיה לך מספיק מויחין דגדלות...

וזה באמת מאוד מלחיץ!!! אבל תדע לך... אני אומר לך כעת משפט שגם אם קשה לך להתחבר אליו רגשית... אבל לפחות בשכל תשנן את זה!!! שתדע לך שאם אתה תשתוקק להרגיש במוצאי יום כיפור טהרה מיוחדת ו... ומשום מה אתה לא תרגיש כככלום.. (אלא רק תאבון לאכול שניצלים וחשק להתפרק ולשמוע מוזיקה...) יתכן שאתה תהיה מאוד מתוסכל מזה... **אבל תרגע...** תפתח את הרמב"ן הנ"ל ותבין את עומק דבריו... נכון... נכון שכל המויחין פרחו ונשתלחו ממך... נכון שאתה מרגיש בחינת "שלח תשלח את האם..." אבל תדע לך שברגע שהאם פרחה ונשלחה.. הרי את הבנים תקח לך!!! ומה זה הבנים?? **שבעת ימי סוכה!!!!!!** סוף סוף התכלית היא לגלות את הקב"ה בתוך החיים בעצמם... באכילה שתיה ושינה שמאפיינת את חיוב סוכה... שם התכלית שלך... ואם אין לך מויחין... זה רק בשביל להרגיל אותך לתכלית האמיתית שלך... להתחיל לעבוד את ה' ולגלות אותו כאן בארץ... ושוב: אנחנו לא מזלזלים בקושי שבזה!!! אי אפשר לגחך על האכזבה העמוקה שיש לך מהאורות והפרוד'קטורים שציפית להם ואין... אבל תדע לך שכעת!!! בקטנות המוחין הזו... כעת זו הזדמנות לקחת את הבנים... זו ההזדמנות להתחיל להכיר את התפקיד האמיתי שלך בעולם... לעבוד את הקב"ה מתוך החיים... מתוך הקן הפרטית שהקב"ה מחכה שתבנה לו... הקב"ה רוצה שתבנה לו מדור ושכינה בתחתונים!!! הקב"ה רוצה אותך פה!! בשטח!! שתעבוד אותו כאן... מתוך החיים... בפועל אתה תעשה את זה רק אחרי החתונה... אבל גם עכשיו צריך שתדע את הכיוון...

נחזור אליך אברך יקר שבעיצומם של עשרת ימי תשובה אתה נאלץ לעזוב את ספר התהילים או את השערי תשובה... ובמקום להתבונן בחדרי רוחך אתה נאלץ לחזור מהטמבור עם מסמרים מספר 9 בשביל לבנות את הסוכה של הדוד המבוגר... כן!!! יתכן שאתה מרגיש שזה לא קשור עכשיו... אבל תנוח דעתך... נכון שעכשיו אתה מרגיש אחת שאלתי מאת ה' שבת בבית ה'... נכון... אבל אל תשכח... שהשבת בבית ה' של עשרת ימי התשובה זה הקן שאמא בנתה!!! זה קן שהשכינה בנתה לנו... ועם כל הכבוד לקן הזה... אבא שבשמים יותר מחכה לקן שאנחנו נבנה לאחר יום הכיפורים... אז תנוח דעתך... חג שמח...

הרחמן הוא יקים לנו את סוכת דוד הנופלת... למה היא נופלת???

כל שנה מחדש הסוכה של דוד תמיד נמצאת בקבוצת סיכון שהיא עלולה ליפול... כל שנה מחדש אנחנו צריכים להתפלל על הסוכה של דוד שהרחמן יקים אותה... מה יהיה הסוף???

אולי הגיע הזמן שדוד יתחיל לקנות לייסטים... לעשות חיזוקים... אולי הגיע הזמן שהוא יתחיל להקל במעמיד דמעמיד... שהסוכה שלו תהיה קצת פחות שברירית... אי אפשר ככה... כל רוח הכי קטנה כבר כמעט מעיפה את הסוכה שלו... זה תכל'ס? אה... מה אתה אומר?? אבל לא!!! כבר במשך אלפי שנים... כל שנה מחדש אנחנו מרימים את העיניים לשמים ומתפללים הרחמן הוא יקים לנו את סוכת דוד הנופלת... מה הפשט בזה???

העניין הוא כך:

כידוע... לאורך כל היהדות ישנם שני מסלולים מרכזיים ועיקריים בעבודת ה'...

מה שנקרא עץ **יוסף** --- משיח בן יוסף!!!

ועץ **יהודה**!!! --- משיח בן דוד!!!

יוסף מייצג את הנהגת הכלל... כל כלל ישראל ביחד... אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם... מה שנקרא בלשוננו: המסד החרדי... הקהילה... הבית כנסת... המוסדות... ההנהגה.. (בקיצור: כל מה שנסגר בימים אלו...)

יוסף ממליך את הקב"ה בדרך של "והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי..." כולם מתאחדים ומתבטלים סביב ההנהגה של הצדיק... כל דור והמשיח בן יוסף שלו... כל ציבור וכל קהילה והמנהיג והרבי שלה... שאנחנו מקבלים את הנהגתו ומרכיבים אותו במרכבת המשנה ונתון אותו על כל ארץ מצרים... הוא המשביר והוא הפרנס והמנהיג של כלל ישראל... זו הנהגה של קבלת עול מלכות שמים בנוסח של יוסף הצדיק!!! זו המלכת ה' במסלול של

משיח בן יוסף!!!

אבל ישנה הנהגה הפוכה במאה שמונים מעלות וזה יהודה- מה שנקרא **משיח בן דוד!!!** לא רק יוסף הוא מלך... גם יהודה מלך!!! אבל לשם שינוי... לא מצינו שהשמש והירח ואחד עשר כוכבים השתחוו ליהודה... הוא בכלל לא זקוק להסכמה של מישהו... הוא מלך לבד!!! מלך על עצמו!!! הוא לא צריך לקבל את המנדט מהעם... הוא לא את האוירה החברתית שתתן לו תמיכה רוחנית... הוא לא צריך את הלחץ החברתי התורני שיניע אותו... כי הוא גור **אריה** יהודה!!!! אריה הוא מלך!! יהודה הוא אחד כזה שחי בג'ונגל של דוד 2021 ואם הוא מבין שאבא שבשמים לא רוצה שהוא יחזיק אייפון... אז כרע רבץ כאריה וכלביא **מי יקימנו???** מי יזיז אותו מזה?? הוא אריה!!! אריה לא מתרגש מכל מיני חיות בר שמסתובבות סביבו ביער והם מחוברים לרשת... הוא לא מתפעל ולא מושפע מהאוירה הצוננת והקיריה שסביבו... **כי הוא מלך!!! מלך בעצם!!!** כשיהודה מבין שצריך להיות עובד ה' ולדקדק בתורה ומצוות קלה כבחמורה... הוא לא צריך שיהיה לידו עוד מאה אלף חרדים שיתרוצצו בשווקי ארבעת המינים וקול הפטישים של הסוכות ישמע למרחקים.. הוא לא צריך את זה!!! **כי הוא אריה!!!** הן עם כלביא יקים וכארי יתנשא... כשארי מחליט לקום פתאום בבוקר... זה לא בגלל שהוא ראה את הזברה ואת הקנגרו קמים והוא נכנס ללחץ חברתי... הוא לא צריך את זה!!! אריה קם כי הוא החליט לקום.. וזה יהודה!!! זו העוצמה של יהודה!! הוא חי לבד!!! הוא מלך לבד!! הוא לא צריך את ההסכמה הציבורית... ולא את האוירה החברתית... (אגב: גם יוסף לכשעצמו לא צריך... סו"ס גם יוסף ירד בגפו למצרים ועמד לבד לבד בכל הניסיונות... אבל ההנהגה שלו בכללות הוא הנהגת הכלל... שרק אחרי שהשמש וירח משתחווים לי... רק אז מתגשם החלום והנהגת משיח בן יוסף יוצאת לדרך... ככה זה גם הצדיקים... הצדיק עצמו הוא יחיד אבל ההנהגה שלו זה הנהגת הכלל... שכולם מתבטלים להנהגתו.. זה נושא עמוק ואכמ"ל)

ולאורך כל הדורות אנחנו פוגשים את שני המלכים האלו... את יוסף ואת יהודה- דוד!!! יש את ההנהגה של יוסף... שזה הממסד והקהילה והנהגת הכלל שאנחנו מתאחדים יחד ככלל וממליכים את הקב"ה ביחד... ומאידך יש לנו את ההנהגה של מלכות בית דוד שזו הנהגה הפוכה במאה שמונים מעלות... **יהודה**

זה הנהגת היחיד... יהודה יורד מאת אחיו... חי לבד.. עוברים עליו צרות... מאבד אשה ושני ילדים ונשאר לבד... אין לו שום תמיכה גבית... אין לו את אבא לידו שיתמוך אותו... והוא ממשיך להיות מלך!! על מי? על עצמו!!! כי הוא לא מושפע מהאווירה החברתית... כי הוא אריה!! הוא מלך!!!! הוא מוביל ולא מובל!!

ואת שתי ההנהגות האלו אנחנו צריכים!!

משיח בן יוסף **מתחיל** את התיקון ואילו יהודה **גומר!!** משיח בן דוד מבית יהודה גומר את התיקון

בהתחלה אנחנו צריכים את ההנהגה של משיח בן יוסף... עם ישראל לדורותיו... מה שהחזיק את היהודי במשך כל הדורות זה היה הצדיק... הקהילה... הממסד... השטעטאלע... המוסדות... גם בדור האחרון שלנו... בינינו לבין עצמנו... כשאנחנו מסתכלים על היהדות החרדית... לראות יותר ממיליון יהודים חרדים שמדקדקים קלה כבחמורה... מאיפה מגיע הכח הזה?? רק בזכות האווירה החרדית... המוסדות החרדיים... הלחץ החברתי התורני... ערי התורה והחסידות... השבלונה החרדית הזו ש... ש... שיש בינינו כאלו שכ"כ לא מסתדרים עם זה... אבל מה שנכון נכון... זה המבנה החזק והיציב שמחזיק את היהדות החרדית... כמובן באופן כללי... וזה טוב!!! לא רק טוב אלא **מחויב המציאות!!!** חייבים את הממסד... חייבים את הקהילה... חייבים את הקדקודים הראשיים... אם זה הרבי שליט"א או מרנן ורבנן שליט"א שהשמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים להם ומקבלים את הנהגתם ומוסרים בידם את ממשלת הדור וככה ממליכים את ה' כאיש אחד בלב אחד... **אבל!!! זה לא מספיק!!!** כי בשביל להגיע לתיקון השלם... בשביל זה צריך את הסיומת של משיח בן דוד!!! משיח בן דוד - מבית יהודה הוא זה שגומר את היחוד... **ומשיח בן דוד זה כבר מהפך מאה שמונים מעלות!!!** ש... ש... שבשנה וחצי האחרונות עברנו טעימונת קטנה בסוגיה הזו... בימי הקורונה היו תקופות שלימות שאבא שבשמים לפתע סגר את כל המערכת... סגר את המוסדות בזה אחר זה... אסור לערוך התקהלויות... ואנחנו שכבר כ"כ התרגלנו שאת כל החמצן הרוחני שלנו אנחנו שואבים מהקהילה והממסד והאווירה החברתית...

והתפילות ההמוניות וההקפות הראשונות והשניות... פתאום מצאנו את עצמנו לבד!!! וזה היה מטלטל!! מלחיץ!!! כמובן שניסינו להתנער מזה... לא הסכמנו לעכל את זה... זה היה נראה לנו עונש ונזיפה... **אבל לא!!! אבא שבשמים פשוט רוצה להתקדם איתנו להנהגת משיח בן דוד... אבא שבשמים רוצה הנהגת היחיד!!!** הקב"ה רוצה לפגוש אותי... אני לבד... בגודל טבעי... הוא רוצה לשאול אותי בכנות: האם אני מוכן להיות איתו גם כשאני לא מחובר למכונת ההנשמה הציבורית... האם אני מסוגל לפגוש אותו גם לבד... או... או שמשעמם לי איתו חלילה??? **אני אגלה לך סוד:** אם שמת לב... בכל חתונה... פתאום באמצע החתונה יש פתאום איזה חדר יחוד כזה מוזר!!! מה הקשר? באמצע האקשן... בעיצומו של המצב... כ"כ הרבה אנשים הגיעו פה לכבוד החתונה... יש תזמורת כ"כ מוצלחת... המשפחה של החתן... המשפחה של הכלה... כולם טרחו והגיעו והכל כ"כ נחמד ויפה... בדיוק עכשיו החתן והכלה החליטו להיכנס לאיזה חדר יחוד? **למה? מה זה ה'סנוביות' הזו?**

למה בדיוק עכשיו להיכנס לחדר לבד? חסר זמן אחר כך?

מה התשובה???

כן כן... זה בדיוק העניין... בחתונה הכל שמח... הכל מפזז ומכרכר... החתן רוקד עם החברים שלו... והכלה מאושרת עם חברותיה... **ואז נשאלת השאלה הנוקבת והמדאיגה:** רגע רגע... חתן וכלה... האם אתם מסוגלים להמשיך להיות מאושרים גם כשכולם יזוזו מפה? האם גם אחרי שכולם ילכו מפה יהיה לכם טוב ביחד... או... או... או רק כשכולם איתכם פה... רק ככה אתם מסוגלים להסתדר... אבל כשהחתונה תגמר ותשארו לבד... פתאום... פתאום יתברר שאין לכם מה לעשות אחד עם השני?

זו שאלה מאוד מאוד חשובה!!! מאוד מאוד קריטית!!! אנחנו מוכרחים למצות את הנושא הזה כאן ועכשיו!!! **ולכן כעת!! באמצע החתונה..** חשוב לנו להכניס את החתן והכלה לחדר יחוד... שהם מרצונם יעזבו את כל האקשן שיש מבחוץ והם יעדיפו כעת לעזוב את הכל בשביל להתייחד לבד לבד לבד... וכל זמן שזה לא יקרה לא יהיה פה יחוד שלם!!! **וזו בדיוק הנקודה!!!**

זו בדיוק המפה שעברה עלינו לאורך כל תקופת הקורונה (בשעת כתיבת

שורות אלו עדיין לא ברור לאן פנינו מועדות)

בשנים האחרונות כלל ישראל הוכיחו את עצמם כציבור!!! בתור 'כלל' אנחנו גיוואלדיג... המוסדות החרדיים משגשגים... הכל פורח... לכל שכבה יש את המענה שלה... יש לך גני ילדים חרדים... חיידר על טהרת הקודש לבנים... ובית יעקב על טהרת הקודש לבנות... יש לך ישיבות קטנות מצוינות ו'איגוד בני הישיבות' לכל שכונה ושכונה... וסמינרים בדרך המסורה לבנות... ישיבות גדולות... כוללים... בתי כנסת מפוצצים... קהילות מבוססות... הכל מתקתק... מתנוסס לתפארה... כלל ישראל ככלל הגיע לסוג של פסגה!!! מי שלא מבין על מה אני מדבר... מוזמן להיזכר באותם מבנים ריקים!!! אותם מבנים אדירים של המוסדות החרדיים שקיימים בדורנו... מי מילל ומי פילל בדורות עברו שיהיה לך חיידר עם אלף ילדים מבתים הכי טובים ובית יעקב עם מאות בנות... כולם עם אותו תלבושת וצועדות לפי התקנון של הממסד השמרני של הקהילה... אין כמעט פרץ ויוצאת וצווחה ברחובותינו... המסה הזו של הנהגת הכלל לא היתה מעולם...!!! אתה אולי לא מבין על מה אני מדבר... כי אולי נולדת לזה ואתה רואה את זה כדבר מובן מאליו... ואולי אני קצת צפוני ופחות רואה את זה ככה... כשאני מגיע לעיר החרדית הגדולה ו... ואתה רואה בניינים אדירים של הסמינר הישן והחדש והסניף ואז אתה רואה משמאל את המרכז העולמי לחסידות זו או אחרת... וישיבות קדושות שצומחות להן עם מאות מאות בחורי חמד ומדובר בכמויות של אנשים... המספרים הם הזויים בכל קנה מידה בייחס למושגים שהיו בכל הדורות שעברו... וככה!!! פתאום בשיא פריחת כלל ישראל ככלל...!!! בעיצומה של החתונה הגדולה והמפוארת... פתאום הקב"ה עשה תפנית וקורא לכלה לחדר יחוד!!! תעזבי את כולם... תעזבי את כל התפאורה... את כל החברה... את התזמורת... ואת כל המסביב... ותכנסי איתי לחדר יחוד!!!! אם תתבונן... אם תשים לב למהלך שנעשה בחצי שנה האחרונה לאורך כל הדרך... הנקודה היא אחת ויחידה: אבא שבשמים מזמין את כח היחיד!!! זה הנושא!!! זה ההנקודה! הכל ממשיך כרגיל.. חוץ מההמוניות... חוץ מהציבוריות... חוץ מהממסד.. כולנו ממשיכים הלאה כרגיל... אבל **לבד!!!**

פתאום באמצע החתונה... באמצע ההמוניות... פתאום הקב"ה מזמין חדר יחוד.. פתאום הקב"ה קורא לכל אחד מאיתנו לשיחת אש"ף... החתן קורא

לכלה לחדר יחוד ושם אבא שבשמים מסתכל עלי בארבע עיניים ושואל אותי: בני היקר!!! האם אתה מסוגל להסתדר איתי גם בארבע עיניים??? האם אתה מוכן להיות כלה שלי גם אחרי שהחתונה תגמר? להקפיד על זמן קר"ש גם כשאתה בבידוד?? להמשיך לעבוד אותי גם כשאף אחד לא רואה?! או... או... או רק כשכולם פה ביחד... רק כשהתזמורת מנגנת ויש מצב ויש אורה טובה... וכולם ביחד... רק אז אתה מוכן לשמוח איתי? **זו שאלה מאוד מאוד לגיטימית!!!! אי אפשר לדלג על השלב הזה!!!**

וזה בדיוק השלב של משיח בן דוד... שאבא שבשמים עשה לנו (עכ"פ בשנה שעברה) לפתע סגר... זה לא סגר של פורענות... זה לא נזיפה... זה בסה"כ סגר של חדר יחוד!!! חדר יחוד זה הביטוי הכי עמוק של הקשר בין חתן לכלה... בחדר יחוד החתן והכלה משדרים לכל האורחים היקרים... כן... אתם מאוד נחמדים... יש תזמורת מאוד מוצלחת... וגם האוכל מאוד טוב... אבל יותר מהכל... הכי נחמד לנו להיות ביחד... ואנחנו כעת עובדים על זה... אנחנו לקראת שנה שלימה של נקי יהיה לביתנו...

אנחנו רוצים להיות ביחד לבד!!!! וזה בסה"כ מה שה' מזמין! ה' רוצה לשמוע האם אני מוכן להיות עבד ה' גם כשאין תפאורה מסביב. גם כשאין אורה...

עכשיו!!! אתה מבין לבד שהקורונה היא בסה"כ מדגם בעלמא... הסגרים והבתי כנסיות שנסגרו והאירועים שלא התקיימו בשנה שעברה זה הדוגמא העדינה ביותר לחדר יחוד שהקב"ה מזמין... אבל הדוגמאות היותר דומיננטיות זה הפקאלה האישי שכל אחד מאיתנו סוחב איתנו!!! כל אחד והקשיים שלו והתסבוכות שלו והחולשות שלו, והנתונים המשפחתיים המורכבים שלו... שכלפי חוץ אמנם כולנו נראים אותו דבר... אבל בפנים בפנים... איפה שאף אחד לא רואה לכל אחד מאיתנו יש מפגשים אישיים עם הקב"ה, שה' מעמיד כל אחד ואחד מאיתנו מול נתונים מסוימים (שאם היית הרבש"ע היית אולי עושה "קצת אחרת") ושואל: אתה מקבל אותי?? אתה מוכן להיות בן זוג שלי גם כשאתה לא לגמרי מבין אותי?? שם החדר יחוד שבו כל יהודי מתייחד עם הקב"ה ו... ולבד!!!! אין שתי כלות בחדר יחוד אחד!! בבית כנסת כן... בבית

מדרש כן... בטיש כן... שם כולנו עובדים את ה' ביחד... זה רחבת הריקודים...
שם יש מקום לכולם... לכל כלל ישראל... אבל בחדר יחוד???

אין שתי כלות בחדר יחוד אחד!!!!

יש כל מיני תמונות מרשימות של בית מדרש מפוצץ באלפיים אברכים...
או טיש שעומדים על הפרענצעס אלף איש... כולם נראים אותו פרצוף... כולם
נראים אותה שבלונה... ובאמת כולם שרים באותו קצב וכולם משוייכים לאותה
קהילה... כן... זה טיש של יוסף צדיק!!! זה כולל אברכים נוסח משיח בן יוסף
שהוא הנהגת התורה!!! אבל זה לא סוד... שבסופו של יום כל אחד חוזר
הבייתה ושם מחכה לו הנהגה של משיח בן דוד!!! הוא מוצא את עצמו לבד
לבד... עם כל הנתונים שהקב"ה הצמיד לו בהתאמה אישית... והדלת נסגרת
ואבא שבשמים שואל אותו: אתה מוכן להתייחד איתי? אתה מוכן לעבוד אותי
בשמחה למרות המצב הכלכלי והקשיים במשפחה ועם הילדים הלא לגמרי
מסודרים בחיים??? זה כבר הנהגה של משיח בן דוד!!!

וכאן אנחנו מגיעים לסיפור עם סוכת דוד הנופלת...

דוד הוא אריה!!!! לאריה יש סוכה פרטית משלו (כמו שכתוב בתהילים: יארוּב
במסתר כאריה ב--סוכו...) דוד המלך חי לבד לבד... ואת הפסוקי דזמרה שאנחנו
התרגלנו לומר בהתלהבות רק ביחד... הרי דוד המלך בעצמו התרגל להגיד את
זה באותה התלהבות אבל לבד לבד!!!! את כל השמחה בעבודת ה' שאנחנו
התרגלנו לעשות ביחד בחצרות ה'... הרי דוד המלך התרגל לעשות את זה לבד
לבד... אי שם במדבר יהודה... נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'... את כל
העבויידה הנשגבה של חג הסוכות שאנחנו עושים בחצרות הקודש... הרי דוד
המלך עשה את זה מתוך סוכת הרועים הקטנה והבודדת שלו... כשהוא שכוח
מלב... זה אריה אמיתי!!!! חזק כמו פלדה!! מוביל ולא מובל!!! **דא עקא!!!**
שלא תאמין... גם לאריה יש רגעים של חולשה... גם כפירים לפעמים רשו
ורעבו... גם לאריה יש לפעמים רגעים שהוא לא מרגיש אריה... הוא מרגיש
תולעת... הוא מרגיש אפס... וכשאריה מרגיש חולשה הוא מרוסק לגמרי לגמרי
לגמרי... **אתה יודע למה???**

כי כשהפרה והתרנגול והכבשה והעז... כשהם לפעמים מרגישים חולשה... בשביל זה יש לנו ספרון שכולנו גדלנו עליו שקוראים לו **"שלוה בחווה"** ושם ראינו (עד כמה שאני זוכר... סליחה אם אני לא מדייק) שכשהתרנגולת עצובה הפרה משמחת אותה... וכשהעז צולעת הכבשה מרימה אותה, וכשהאפרוח רעב הכבשה מגיעה ועוזרת לו לאכול.. אבל אריה...?!? ש... שמי יקימנו!! אותו אריה שלא צריך אף אחד והוא תמיד מסתדר לבד... מה קורה כשהאריה נופל...

מי? מי? מי? מי יקימנו???

זה האליה וקוץ בה!!! כשאתה לבד... אז כל זמן שאתה חזק ואתה כעת במיטבך זה נפלא... אתה דוקא מגלה כוחות אדירים שטמונים בך... אבל כשפתאום מגיעים רגעים של חולשה... כאן זה התרסקות מוחלטת!! כי אני לבד... ואין מי שירומם אותי... **וכאן הרגעים הקשים שלנו!!**

והרגעים הקשים האלו... שכל אחד מוצא את עצמו בסוכת דוד הנופלת... על זה!!! על זה נתחבר ספר תהילים שלם!! ספר התהילים שכל כולו זעקה עד לב השמים... נתחבר ע"י דוד המלך שהיה בודד!!! וכששורה עליו רוה"ק הרי הוא נעים זמירות ישראל... ואילו כשהוא שבור... אז כל השברון לב שבעולם בוקע מזמירותיו. השעות הקשות האלו של כמעט נפילה... או לחילופין הרגעים הקשים של העצבות והדכדוך ואין לי לאן לברוח כי יש סגר..

ואני לבד ומי... מי ירומם אותי???

אז הנה!!! בשביל זה יש לנו את סוכת דוד ש... שהרבה פעמים היא היתה נופלת... אתה יודע למה היא היתה נופלת? כי... כי הסוכה שלו היתה אי שם במדבר... במקום פתוח... עם כל הרוחות החזקות.. ודוד היה שם לבד.. והסוכה שלו הרבה פעמים התנדנדה ברוח וכמעט נפלה וכשהיא נפלה זה היה שוד ושבר... כי אין לי מי שיעזור לי להרים אותה.. אין לי פה מישהו שיקיים הקם תקים עמו.. אני לבד... הרבה פעמים דוד הרגיש לבד ונשכחתי כמת מלב הייתי ככלי אובד... אוהבי ורעי מנגד נגעי יעמודו וקרובי מרחוק עמדו... וכשאני שבור ורצוץ מי יקימנו?? מי יקים אותי? מי יאסוף לי את השברים?? מי יקים את הסוכה הנופלת שלי?? נו... באמת מי?? מי עזר לדוד להקים את הסוכה הנופלת שלו??

הרחמן!!! הוא ורק הוא הקים את סוכת דוד הנופלת!! היות ודוד היה לבד... ולא היתה לו תמיכה חברתית... לא היה לו איזה שמחת בית השואבה שתפיג את העצבות שלו... לא היה לו איזה פעילות עירונית... איזה מופע אור קולי סוחף שיסיח את דעתו מכל הבעיות... כשאין מישהו זר שיכול לעזור... אז מי מגיע??

הרחמן!!!! הוא ורק הוא הקים את סוכת דוד הנופלת!!!!

וזו הבשורה שלנו: כשאתה נמצא באוירה חברתית תומכת ויש לך רגעים של דכדוך ועצבון... הקב"ה שולח אותך לאוטובוס הקרוב שיקח אותך לשמחת בית השואבה... שהם ישמחו אותך... שהם יפיגו לך את העצבות... אבל דוד המלך לא מוכן להתבזבז על פתרונות נקודתיים כאלו... **כי לך ה' הוחלתי אתה תענה** ה' אלוקי!! הרחמן!! אתה תקים את סוכת דוד הנופלת...

מאמר שנכתב שנה שעברה לקראת חג הסוכות... למי שזוכר היה אז סגר, והנושא של המאמר היה כיצד ניתן לעשות שמחת בית השואבה משפחתית... פנימית... ללא הרוח הגבית של המון חוגג ואלפי אנשים... אז שנה שעברה זה בא בתור גלולת הרגעה או פיצוי חלקי!!! אבל השנה ניתן להעיז ולהציע את זה אפילו בתור שיטה... תנסו...

מיצד ניתן לעשות שמחת בית השואבה פה בסוכה לבד לבד בחיק המשפחה...??

השנה לראשונה אני מרשה לעצמי לגלות את הסוד... משהו שעד היום התביישתי לגלות אותו... כי פעם אחד בטעות אמרתי את זה לכמה אנשים והם הסתכלו עלי בכזה תמהון... ואז קלטתי שזה פדיחות ומאז אני לא אומר את זה... אבל השנה אני מעיז... ובכן: לא תאמין!!! אבל אני בחחחחיים שלי לא הייתי לא בשמחת בית השואבה של תולדות אהרן ולא של קרלין ולא של שום מקום בסגנון הזה ואני חי!!! **מה שבעיקר רציתי לומר ש... ש... שאני חי!!!**

ומה שהכי הכי חשוב לי להדגיש שאם בחג סוכות הקרוב... ככל הנראה כולנו לא נזכה להשתתף בשמחות בית השואבה ההמוניות... (כך היה שנה שעברה, אינני מעודכן בהנחיות של שנה זו... מי כן??) אז מי שחושש שהוא לא ישאר בחיים... אז שירגע... אני אחד **מהשרידים** שעדיין לא זכיתי להיות בשום שמחת בית השואבה וב"ה שרדתי את זה...

אבל זה לא רק זה!!! אל תשכח שכל שמחות בית השואבה הם רק **זכר!!!** זכר לשמחת בית השואבה המקורית... סו"ס השמחה המקורית מחכה לנו ברובד אחר ובמקום אחר לגמרי... ומי יודע אם הקב"ה לא מזמין מאיתנו את השמחה מהסוג הצנוע הזה... כדי שנתחיל לאפס הגדרות ונתכונן לקראת שמחת בית השואבה האמיתית... שלא נשכח שעד כה זה היה רק זכר!!!

הפעם יש לי הפעלה משפחתית!!! יש לי כמה טיפים איך לערוך שמחת בית השואבה ביתית... אין צורך בכלי נגינה... ובכן: מתיישבים כל המשפחה סביב שלחן אחד בסוכה... **ופותחים נושא!!!** לדוגמא: הערב החלטנו לשחזר את הדברים הטובים שקרו לנו השנה בעקבות הקורונה. (ואם בחצי שנה האחרונה הספקנו לשכוח מהקורונה... אז אפשר לדבר על פוסט קורונה... איזה שינויים התעוררו אצלנו בחיים בעקבות הקורונה...) אה... נשמע לך הזוי... תנסה... תפתח את הנושא...

בהתחלה העסק יהיה יבש... בהתחלה כולם יגרדו את הפדחת ולא ימצאו שום דבר טוב שהיה בחצי שנה האחרונה... ואז פתאום אמא תזכר שמאז חודש ניסן משהו השתפר בהתנהגות של יענקי וניכר בעליל שהשהות בבית הטיבה איתו ואז חני תזכר שהיא התפטרה מכמה מבחנים מעצבנים... ואז אבא יזכר במנין הישיבתי והמתון שנפתח דווקא בעקבות הסגר...

וכעת שים לב!!! כל אחד שמזכיר איזה חסד ה' או איזה נסך שבכל יום עמנו מהחצי שנה האחרונה בעניין הזה שפתחנו... מקשיבים לו!!! מדברים על זה... ממצים את הנושא... מוזגים כוס עם טיפה לחיים... ואומרים שיר המעלות אחד... וממשיכים הלאה... לסיפור הבא... לנפלאותיך וטובותיך שבכל עת... אתה חושב שאני מתבדח!!! אבל אתה תהיה בהלם... שאם תשבו כל המשפחה ותפתחו נניח את הנושא הזה... וזה יתפתח בתור דיון... אתם תצטרכו להגיד חמש עשרה שיר המעלות ולשתות חמש עשרה פעמים לחיים עוד באותו ערב... ואוי... איך שכחתי... על כל כוס לחיים שמישהו יכריז ושאתם מים בששון ממעיני הישועה... זהו!!! סיימנו עם הלילה הראשון של שמחת בית השואבה...

הגיע הלילה השני... נכנס למקום שנכנס ועמד במקום שעמד... שוב כל המשפחה מתכנסת... עם כוסות ליקר לחיים... ושוב מחליטים יחד איזה נושא לפתוח הפעם... אתמול דברנו על הקורונה... היום אנחנו רוצים לפתוח נושא אחר!!! היום נניח מחליטים לדבר על עמידה בניסיונות בשנה האחרונה... כל אחד בתורו הוא מקבל את רשות הדיבור ומספר על ניסיון או פיתוי שהוא עמד בו למענו יתברך... וקדימה מתחילים... ושוב... בהתחלה אף אחד לא ישתף פעולה... בפרט הצעירים... הם יטענו בתוקף שהשנה לא עמדתי בשום ניסיון... אני עעצל הפנים. (או יותר נכון, לא היה לי שום ניסיון... הצד השווה שבשניהם שהם חוששים להפתח) אבל אתה תתעקש!!! אל תוותר!!! תסחוט בכח... ואז יענקי פתאום יזכר שחבר אחד רצה להעביר לו קליפים מממממה קורעים מצחוק... וזה ממממה מעניין אותו... אבל הוא החליט שזה לא מתאים לבחור ישיבה בן עליה... ואז אביגיל תזכר בכמה ניסיונות בענייני צניעות שהיא עמדה בהם בגבורה ולא נכנעה לקולקציה החדשה... ואז אמא תזכר בלחץ שהופעל עליה

להכניס אינטרנט לא לגמרי מפוקח הבייתה והיא עמדה בזה בגבורה וכמעט איבדה מקום עבודה... ואז חדווה בגיל המתבגר פתאום תקבל אומץ ותספר שהיא התכתבה בטאצ' שעות ע"ג שעות עד שהיא ראתה שזה מביא אותה למקומות לא טובים והיא התנתקה מכל הקבוצות וזה לא היה קל בכלל... ו... ולא לשכוח!! כל אחד שמזכיר משהו כזה... ניסיון כזה או אחר שהוא עבר במשך השנה עוצרים את הכל!!! מקשיבים לו... חכה... לא ממשיכים ל"מאזין הבא..." (אנחנו לא רדיו... לא צריך להזדרז לקראת החדשות או פרסומות) רגע... אנחנו כעת ממצים את הנושא... אבא מוזג לכל אחד עוד קצת לחיים לשמוח על הניסיון שב"ה צלח... אומרים על זה שיר המעלות... מה שנקרא מודה על שעבר וצועק על העתיד וכמובן מסיימים בשאבתם מים בששון... ואחד מהילדים מתעד את זה בראשי פרקים בכתיבה ביד שמאל... תנסו!!! תנסו לעשות את זה... נראה אתכם נעצרים באיזה שיר המעלות רבת צררוני מנעורי... אני מבטיח לך שאתם תופתעו לראות חמש עשרה סיפורים כאלו שמתגלגלים בתוך חיק המשפחה... עכשיו בא נעצור רגע... כעת אתה בטח תשאל אותי: מה כל זה קשור לשמחת בית השואבה?? הוי... שתהיה בריא... אתה עוד שואל שאלות?? תעשה את זה פעם אחת ותבין לבד...

אין לך מושג איזה פרץ של שמחה יהיה שם!!!

לשבת בחיק המשפחה ולמנות חמשה עשר ניסים ונפלאות שהיו לנו בשנה האחרונה... ו... וזה לא סתם סיפורים... סיפורים שאתה מקריא מ"נפלאותיך לבני אדם..." זה סיפורים שכולנו מכירים את הנפשות הפועלות מקרוב... ועוד אח"כ לשבת ביום שלמחרת ולשמוע איזה גבורת נפש יש לכל אחד מהמשפחה שלנו... איך שכל אחד התגבר למענו יתברך בצומת הפרטית שלו בחיים... לחוות כזו חוויה **זו שמחה שאין כדוגמתה!!!** תנסה פעם אחת ואתה תבא להודות לי בפה מלא שמי שלא ראה שמחת בית השואבה כזו, לא ראה שמחה מימיו...

אנחנו עוברים ליום השלישי... כעת שוב מחליטים לפתוח נושא!!! אתם לא צריכים להיות משועבדים אלי... אתם כבר מספיק יצירתיים לפתוח נושאים משלכם... סו"ס לכל משפחה יש את הסיטואציות שלה... את ההתמודדויות

המסוימות שלה... אני יכול רק לתת דוגמאות כוללניות ששוות לכל נפש... **אז היום נניח אנחנו פותחים את הנושא של הקשיים!!** היום כל אחד מבני המשפחה בתורו הוא... מספר בקצרה על תקופה קשה שהייתה לו בשנה האחרונה... ואנחנו ננסה יחד להודות לה' על הקשיים!! ננסה יחד לקבל באהבה ולשמוח עם הקשיים שעברו עלינו בשנה האחרונה... כן... זה לא המצאה שלי!!! בחג הסוכות מקריבים 98 כבשים (כל יום 14 כבשים) כנגד **תשעים ושמונה קללות** שבמשנה תורה!!! כלומר: בחג הסוכות אנחנו מסוגלים להתעלות ולהגיע למדרגה שאנחנו מודים לה' על הקשיים והקללות שפגשנו במשך השנה... להגיד לך שזה קל? לא!!! אבל בחיק המשפחה... עם נכונות... ובאווירה טובה והדדית... אפשר להגיע לזה ביחד... ואז מלכה תספר בדמעות על השנה הנוספת שהיא בשידוכים ועבר קציר וכלה קיץ ואנחנו לא נושענו... ו... ועד כמה שזה עדיין לא כ"כ רגיש (כי אם זה כבר רגיש צריך לחשוב פעמיים) אנחנו נשב יחד ונחשוב איזה דברים טובים יצא מזה... היא פתאום תספר לנו שהיו כמה שינויי תפיסה מאוד מהותיים בחיים שהיא השכילה להבין אותם רק השנה האחרונה... והיא כבר מחפשת "משהו" יותר רוחני ופחות קליל... ויענקי פתאום יזכר במשבר הקשה שעבר עליו בחורף האחרון עם הלחץ החברתי שהיה בישיבה... ואבא יחליף איתו כמה קודים ויסכם איתו שמנסיון אישי תורה שלמדתי באף היא שעמדה לי... ואז שלוימי פתאום יספר על הטיוול השנתי שפתאום התבטל בחיידר... והבידוד שנכפה עליו והוא הפסיד את הבר מצוה של החבר... ואז מירי תזכר בדמעות על היום הראשון בכיתה א' שהתבטל לה... וכולנו יחד ננסה למצא את הדבר הטוב שיצא מזה... ולא בכל מחיר!!!! ישנם פצעים פתוחים שלא בטוח שאפשר כבר עכשיו לסגור אותם... ישנם מכאובים שאנחנו מחכים רק לרופא לשבורי לב שהוא יחבש לעצבותם... כן... חשוב לדעת את זה!!! יתכן שביום הזה.. זה קצת יהיה יותר כבד... סו"ס פתחנו פה נושאים טעונים... אז לפי העניין צריך להגביר את האכיפה של כוסיות היין... ואת המוזיקה בהתאם... ובינינו.. עצם הפריקה החוצה היא עונג לכשעצמו.. (אגב: למי שלא יודע... למה בהזכרת נשמות כולם בורחים החוצה???) אז פעם הייתי בטוח שזה פשוט מדביק... אם אתה בטעות נשאר בבית הכנסת... נשמה אחת יכולה פתאום להיכנס אליך ואז אתה מתחיל להרגיש תסמינים של הזכרת נשמות... אבל לא!!! לא

תאמין מה הסיבה... הסיבה היא: בגלל שמי שהיות וכשהיתומים מזכירים את קרוביהם הם עלולים לבכות. זה עלול לגרום צער לאלו שלא יתומים... ואסור להם להצטער ולכן אסור להם להיות נכוחים שם... אה... אם ככה: מה ההיתר של היתומים עצמם להצטער?? התשובה היא: בשביל היתומים זה לפרוק רגשות... ובשבילם זה לא צער... אלא פריקה... רק מה?? אחרים!!! הם הבעיה... בשבילם אין פה פריקת רגשות אלא רק צער... ולכן הם צריכים לצאת משם... יש פה תובנות מאוד מעניינות ואכמ"ל... עכ"פ רואים שלפרוק רגשות זה לא סתירה לשמחת יום טוב... גם אם זה כרוך קצת בכאב... וצ"ע למעשה האם זה באמת נכון..)

עכ"פ נתתי לך רעיונות לשלוש לילות בחול המועד סוכות בחיק המשפחה ותן לחכם ויחכם עוד.. (אתה מבין לבד שהרעיון הראשון שהעליתי כהצעה היה סביב הנושא של הקורונה בשנה האחרונה, כי זה נכתב בשנה שעברה שאז הקורונה תפסה את כל הבמה... אבל השנה יתכן שזה נמצא במקום קצת יותר צדדי בחיים שלנו) **אני רק יכול להגיד לך בנימה אישית** שבתור אחד שלא!!! לא זכיתי אף פעם להשתתף בשמחות בית השואבה.. **יש שמחת בית השואבה אחת שאני לא יכול לשכוח אותה כל חייה!!!** היה זה לפני יותר מעשרים שנה... בתור בחור צעיר רגיש... עברתי משבר רגשי מאוד מאוד קשה... טלטלה משמעותית בחיי... וזעקתי לה' ובכיתי יומם ולילה... ו... ואמנם מיד **לאחר** חג הסוכות ראיתי את ישועת ה' עין בעין.. אבל דווקא בחג הסוכות עצמו עדיין לא ראיתי ישועה באופן... אבל היות והייתי כבר כ"כ עמוק בתפילה וזעקה ותקשורת עם ה'... אז מי שפעם חווה תקופה ממושכת של תפילות ודיבור עם ה'... פתאום התמלאתי בתחושה חזקה מאוד של בטחון גמור בה' שיושיע אותי בקרוב... שפתאום הכל נהיה בסדר!!! ישבתי מול טייפ עם שירים של שבח והודאה לה' והרגשתי שיש סביבי מעגלים שמסתובבים סביבי במחול... מעגלים של מה??? של אנשים?? לא!!! אף אחד לא היה שם!!! זה היה מעגלים מסוג אחר... מעגלים מסוג של נפשי ישובב ינחמי **במעגלי** צדק, מעגלים מסוג של תמוך אשורי **במעגלותך**. בל נמוטו פעמי, הרגשתי שהבוטח בה' חסד **יסובבנו!!!** אתה סתר לי, מצר תצרני, רני פלט **תסובבני** סלה... היתה לי תחושה חזקה איך חסד ה' וה"רני פלט" מסתובב סביבי במחול מהיר כמו סופת הוריקן ש... ש... שאמנם עדיין מסתובבת סביבי ועדיין לא ממש הגיעה אלי... אבל זה עניין של רגעים

עד שהיא בוקעת וחודרת לאזורי ושוצפת וקוצפת אותי באינסוף רחמים... והשמחה העצומה שהייתה שם מול הטייפ... והמעגלים שהסתובבו סביבי באותה שעה... היתה זו שמחה שאין כלים איך לבטא אותה... **ואף אחד לא היה שם!!!** לא רק אנשים לא היו שם... אלא אפילו הישועה!!! גם הישועה עדיין בכלל לא הייתה נראית באופק... אבל אבא שבשמים היה שם והרבה דמעות היו שם.. ואת זה אף אחד לא יכול לקחת לנו... לא את אבא שבשמים ולא את שערי דמעות... גם בסגר הכי הרמטי שכל החנויות נסגרות וכל שערי הערים סגורים... עדיין שערי דמעות נשארו פתוחות ולא נשלבות ואבא שבשמים כבר הקשיב לקול תפילתך... וכעת בחג הסוכות לא נותר לך אלא לשמוח בו יתברך ולהופיע עם אותות הנצחון של ארבעת המינים ולהריע: הושענא אערוך שועי... בבית שוועי, גיליתי בצום פשעי, דרשתך בו **להושיעי**, הקשיבה לקול **שועי**, וקומה **והושיעי**, זכור ורחם **מושיעי**, יוחש **מושיעי**, פנה נא **להושיעי**, תופיע **ותושיעי**, ושלא תבין לא נכון!!! את הקטעים האלו לא אומרים בנימה של תפילה אלא בנימה של שבח ונצחון!!! עומדים עם ארבעת המינים שמייצגים את כלי הנצחון של נצח ישראל (כמבואר במדרש) ואני מכריז: אני בטוח בישועתך!!! כזו שמחה וכאלו מעגלים של אחד שכבר מקפל מאחוריו ימים ושבועות של תפילות ודמעות... כזו שמחה זה משהו ש... ש... למבינים בלבד... יהיו לך לבדך ואין לזרים איתך... בקיצור: מי שצריך להבין את זה מבין... מה שבטוח השמחת בית השואבה הגדולה ביותר שיהודי יכול להגיע אליה בדורנו... זה דווקא הרחק מהשאון... הרחק מכל התנאים וגלגלי עזר הסביבתיים... מדובר במעגלים פנימים שרק אבא שבשמים ואתה יכולים להשתתף בהם... כך שיש תקווה!!! גם בסגר הנוכחי... יש עדיין לאן ללכת... יש איפה לבלות... יש שמחת בית השואבה פעילה ורוגשת... אלא הוא אבא שבשמים שעתיד לעשות מחול לצדיקים וכל אחד ואחד מראה באצבעו ואומר: **הנה אלוקינו זה קיוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו**, אמן ואמן.

מי היה הראשון ראשון שבנה סוכה...? מי התחיל??

כידוע: יש מחלוקת תנאים מה זה "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל", רבי אליעזר אומר: ענני כבוד היו, אבל רבי עקיבא סובר: שסוכות ממש עשו להם!! תמיד כשלמדתי את זה... הרגשתי כאילו ש... סליחה על הביטוי... אבל רבי עקיבא קצת... קצת "מייבש" את העסק... אני יושב לי בצילא דמהימנותא, ומכוין כוונות נשגבות על ענני כבוד... ולאט לאט אני כבר מתחיל להיות בעננים ולראות מלאכים צחורים... כן... ס"ס ענני הכבוד.. פתאום רבי עקיבא מגיע ומנחית אותי חזרה לקרקע:

לא!! תרגע... זה בכלל לא ענני כבוד!!! אז מה כן?? סוכות ממש עשו להם... קיינעס כזה... לייסטים... קרשים... כן... בדיוק מה שאתה רואה פה בסוכה שלך... זה מה שהיה שם בהוציאי אותם מארץ מצרים... בסוכות הושבתי... סוכות ממש עשו להם... לא פחות או יותר... זאת אומרת: אני כעת צריך לשבת עכשיו בסוכה... זכר ל-מה?? זכר לסוכות שהם עשו לעצמם וישבו שם... נו ו... מה כ"כ מרגש בסוכות ממש שהם עשו להם?? אני מנסה להתרגש ו... ו... ואני לא מצליח...??

מה יש לעשות מזה זכר?? מה מיוחד בסוכות שהם עשו???

העניין הוא כך:

חג הסוכות הוא אלבום תמונות מיום הנישואין של קודשא בריך הוא ושכנתיה! אנחנו יושבים בסוכה זכר לחתונה... ואנחנו הכלה... וכידוע: חתונה היא אירוע הדדי!!! יש פה חתן ויש פה כלה!! **ויש את מה שביניהם!!**

כעת יש מחלוקת בין רבי אליעזר לרבי עקיבא איזה שלב יותר מרגש בחתונה?? האם השלב שהחתן מתבטא ל--כלה?? או השלב שהכלה מתבטאת ל--חתן?? רבי אליעזר סובר שענני כבוד זה הדבר הכי מרגש בחתונה!! זה הרגע שבו החתן הגיע והקיף אותי בענני כבוד... הקיף אותי בכזו

אהבה... יסובבנו יבוננהו יצרנהו כאישון עינו... הרגעים הנפלאים האלו שכנסת ישראל כוסתה בהינומא של הקב"ה... זה הרגעים הכי עוצמתיים שנחרתו בנו לנצח... הרגשתי אהוב... ומחובק ועטוף מכל הכיוונים באהבתו של הקב"ה... וזה הסוכה!!! הסוכה היא זכר לחיבוק הזה של ענני כבוד שקבלנו מה'...

אבל רבי עקיבא חולק בתוקף ואומר: לא!!!! עם כל הכבוד לענני כבוד... עם כל הרגש לחיבוק העז שקבלנו מאבא שבשמים... אבל חשוב לי להזכיר לכולם:

אני הראשון!!! אני חיבקתי ראשון!!!

הרי מאיפה הגיעו ענני כבוד??? מי הביא את ענני כבוד?? הכל התחיל

ממני!!! ה' הציע לי נישואין... והיו לי את כל הסיבות שבעולם לסרב... אל תשכח שבמצרים הייתי שקוע במ"ט שערי טומאה... היו לי מ"ט אפליקציות וכל סוגי אפשרויות ברשת המקוונת של מצרים... והיה לי מאוד מאוד קשה להתנתק מזה... אבל החתן שלי הגיע והציע נישואין, והוא רצה שאתנתק מזה בשבילו... שאהיה מקודשת לו- אסורה על כל העולם בשבילו והסכמת!!! החלטתי שאני הולכת אחריו בעיניים עצומות... בארץ לא זרועה... וככה הלכתי אחריו יום שלם במדבר... ואז פתאום הגיע לילה... ונהיה חשוך... ו... וכעת התעורר חשש אמיתי ש... שפתאום יגיע **ליל החרטות...** ואני אקבל לפתע רגלים קרות ואני ארצה לחזור אחורה... **אבל לא!!!! לא התבלבלתי...** ברגע שהגיע חושך... בשיא הספונטניות תקעתי יתד חזקה באדמה ובניתי סוכה... אמנם מאולתרת... אמנם דירת עראי.. אבל סוכה!!! בניתי סוכה והכרזתי לחתני ודודי... אני איתך!!! לא שבה אחור... וככה הלכתי לישון בסוכה...

כן... זה פסוק מפורש בתורה: **ויסעו מרעמסס ויחנו בסוכות!!!** (הסוכות המקורי והראשון בהיסטוריה היה בט"ז ניסן... בלילה שאחרי ליל הסדר) בניתי לי סוכה וקבעתי עובדות בשטח, והודעתי בצורה חגיגית לחתני היקר: אני פה!!! איתך!!! באור ובחושך!!! במטר ובחום... אני איתך פה במדבר... והחתן שלי כ"כ התרגש מהסוכה שבניתי לו... ש... שהוא לא נשאר חייב!! הוא אמר: ככה??? ככה את מסכימה לבנות סוכה בשבילי?? והוא מיד הגיע עם סוכה משלו... והקיף אותי בענני כבוד מכל הכיוונים... וכעת אני באמת מוקפת בענני כבוד וזה

מאוד מרגש אותי כי אני מרגישה חבוקה ודבוקה בך... **אבל כעת נשאלת השאלה: עדיין!!! מה יותר מרגש???** האם הענני כבוד שהוא יתברך הקיף אותי באהבה... או הסוכה שאני בניתי לו באהבה???

רבי עקיבא טוען בתוקף שהסוכה הרבה יותר מרגשת אותי!!! כי את הסוכה **אני** בניתי לו באהבה!!!! נכון שהענני כבוד זה מפגן אהבה מצידו... **אבל אני הקדמתי אותו!!!** עוד לפני שהוא הקיף אותי בענני כבוד... אני הקדמתי אותו עם סוכה... אני הפגנתי לו נאמנות שאני הולכת אחריו בכל מצב... בארץ לא זרועה... ולכן הסוכה הרבה יותר מרגשת אותי מענני כבוד!!! **אומרת כנסת ישראל: אני לא עוזבת את הסוכה הזו!!!** גם אחרי שענני כבוד כבר מקיפים אותי בכזו אהבה... אני תמיד אזכיר לדודי ומעודדי... תדע לך... שגם אם אתה תסיר ממני את כל הענני כבוד... ואני פתאום אמצא את עצמי במדבר... אני לא אבהל... אני לא אסוג ממך... אני אמשיך ללכת אחרך באש ובמים... אני אבנה סוכה במדבר...

רבי עקיבא מתעלם בעקשנות מענני הכבוד!!!

רבי עקיבא כל הזמן עסוק באופציה שענני כבוד לפתע מסתלקים... ופתאום השמש קופחת לי על הראש... וחם... ואני ממשיך להיות פה בסוכת שלם!!! בסוכה שמבטאת שאני שלם עם אבא שבשמים בכל מצב...

האם אתה מבין למה רבי עקיבא כ"כ מתעקש להתעלם מהענני כבוד???
האם אתה כעת מבין למה רבי עקיבא נצמד ל-סוכות ממש עשו להם???

אז הנה... בא נסביר את זה ברחל בתך הקטנה:

הרי אוטוטו... עוד לא הרבה זמן זה הרי בדיוק מה שיקרה עם הגוים... יום אחד יפתחו השמים והקב"ה פתאום יפרוש עלינו את סוכת שלומו... הקב"ה פתאום ירעיף עלינו אהבה ויקיף אותנו בענני כבוד... והגויים פתאום יראו כאלו ענני כבוד וגם להם יתחשק... רגע רגע... גם אנחנו רוצים... מה זו האפליה הזו?? עונה להם הקב"ה: אין בעיה!!! מתחשק לכם אשטיקל ענני כבוד... בבקשה... תכנסו... הגוים נכנסים לענני כבוד ומתענגים על החיבוק האוהב שהקב"ה מחבק אותם... ואז לפתע שוד ושבר!!! הענני כבוד התפזרו בבת

אחת... ו... והגוי מוצא את עצמו במדבר... מול החום המעיק... כן... בבקשה...
גוי אחד בארץ... בא נראה אותך עכשיו... האם אתה כעת מוכן לבנות לקב"ה
סוכה?? האם אתה מוכן גם אתה לאהוב את ה' או רק שה' יאהב אותך??
הגוי מתעצבן ומבעט בסוכה ויוצא ממנה בכעס... לא!!! לא על זה דברנו!!!!

אני רוצה שה' יאהב אותי!! שהוא!!! שהוא יפרוש עלי סוכת שלומו!!
שהוא יחבק אותי בענני כבוד!!!! אבל שאני אוהב אותנו?? שאני אחבק
אותנו?? שאני אפגין לו אהבה ואבנה לו סוכה במדבר ואלך אחריו בארץ לא
זרועה...?? למה מממה קרה?? זה המבחן של הגוים לעתיד לבא!!! שם
תהיה נקודת המבחן מי יהודי ומי לא!!!!

מזה רבי עקיבא חושש!!! זו בדיוק הנקודה!! לכן רבי עקיבא מתעלם
מענני כבוד... רבי עקיבא יודע שאם אנחנו יהודים זה לא בגלל **שקבלנו** מה'
ענני כבוד... אלא בגלל **שבנינו אנחנו לה'** סוכה בארץ לא זרועה... אם אנחנו
יודעים זה לא בגלל שה' בחר בנו... אלא בגלל שאנחנו בחרנו בה'!!! כן... אחרי
שאנחנו בחרנו בה'... ה' גם בחר בנו... אחרי שאנחנו בנינו לו סוכה... הוא שילם
לנו ארבעה וחמשה והקיף אותנו בענני כבוד... אבל עדיין... מה הנקודה
שמעסיקה אותנו?? סוכות ממש עשו להם!!!! הסוכה שאנחנו בנינו לה'!!

תכל'ס... הלכה כמו מי?? האם הלכה כרבי אליעזר או כרבי עקיבא? האם
הסוכה היא זכר לענני כבוד או זכר לסוכות ממש עשו להם?? אין תשובה
ברורה על השאלה הזו!!! ואתה יודע למה?? כי... כי זה משתנה לפי העניין...
כל אחד והסוכה אקליינע שלו... כל שנה והסוכה שלה... אתה יכול לראות
תמונה חצר אחת גדולה שיש בה הרבה הרבה סוכות... כל הסוכות נראות פחות
או יותר אותו דבר... **אבל רק ה' יודע מה קורה שם בפנים עמוק עמוק...**

הסוכה השניה מימין... זה ענני כבוד ממש!!! יושב לו בעל המשפחה בראש
השלחן ובניו וחתניו וכלותיו ונכדיו כשתילי זיתים סביב לשלחנו... הכל כ"כ
יפה... מה זה אם לא ענני כבוד... הקב"ה פרש עליהם את סוכת שלומו ולא
נותר לנו אלא לברך בעין טובה יוסף ה' עליכם ככם אלף פעמים... אבל בסוכה
אחת לצידה... יושבים משפחה נוספת... ששם העסק חורק... הבנות עדיין

תקועות בשידוכים... ונכדים עדיין אין באופק... מצפים לישועה... ובעל הבית יושב וכל החבילי דמעיין מקיפים אותו גם הם סביב לשלחנו... אבל הוא יושב עם פנים מאירות וממליך את הקב"ה... לא מהרהר... תמים תהיה עם ה' אלוקיך ולא מתלונן... הסוכה הזו היא אמנם לא ענני כבוד!!! אבל זה סוכות ממש עשו להם!!! פה בסוכה הזו... יתכן שעדיין לא כ"כ רואים את הענני כבוד שה' מרעיף עלינו באהבה... אבל כן רואים את הסוכה שאותו יהודי בנה לה' באהבה ובנאמנות במדבר בארץ לא זרועה... **בשתי הסוכות הקב"ה מבקר!!!** ובעזה"ש עוד יגיעו ישועות... הקב"ה עוד יפרוש עליכם את סוכת שלומו... עוד יגיעו ענני כבוד וה' יקיף אתכם באהבה ובחיבה... עוד יבא יום וה' יכריז ויאמר "מי הקדימני ואשלם" מי הקדים ועשה לי סוכה עוד לפני שאני בניתי לו... אבל עד אז!!! עד שה' יבא עם הפנקס צ'קים... עד שהוא יפרוש את סוכת שלומו עלינו, כעת יש לך הזדמנות לבנות לו יתברך סוכה!!! במדבר!! בארץ לא זרועה!!!

ובעזה"ש כשעוד תבא הישועה... ואתה תהיה מוקף בענני הכבוד... תמיד תוכל לנפנף עם הסוכלעל אקליינע... ותוכל להגיד לאבא שבשמים... **אני הייתי הראשון!!!** אני הקדמתי אותך... אני בניתי לך סוכה במדבר בארץ לא זרועה... עוד לפני שהגיעו ענני כבוד...

זו הקנאות של רבי עקיבא להיאחז בקרשי הסוכה... רבי עקיבא טוען: **אם בסוכות תשבו שבעת ימים זה בשביל למען ידעו דורותיכם!?!**

אז מה חשוב לי להודיע לדורות הבאים??? ש... ש... שמה?

שה' אוהב אותי והוא הקיף אותי ענני כבוד...?? כן... חשוב לדעת שה' אוהב אותי... **אבל יש משהו הרבה יותר חשוב לי!!!** חשוב לי שידעו דורותיכם **שאני אוהב את ה'** ואני בניתי לו סוכה! לי היתה נכונות ללכת אחריו בארץ לא זרועה!! מיותר לציין שבשנה וחצי האחרונים עברנו טירונות לא פשוטה בסוגיה הזו... בשנה וחצי האחרונים הקב"ה טלטל אותנו... מבידוד לאימות... מסגר אחד לסגר השני... מי שזוכר... בשנה שעברה לא היה שמחות בית השואבה המונית... גם לא היה את המפגש המשפחתי העליז והשמח בסוכה... הענני כבוד היו קצת חסרים... אבל דווקא כשענני כבוד מסתלקים!!!

זה הזמן לסוכות ממש עשו להם!!! זו ההזדמנות להפגין אהבה לה'... ולומר: אני בונה סוכה לה'!!! אני שמח עם הנתונים שה' העמיד לי... מקבל את התנאים שה' נתן לי בסוכה...

ואם קצת נתבונן סוכה זה שיא הקבלת עול מלכות שמים שיש!!! בינינו... היום יש לנו מפלט לכל דבר... אם חם לך... אתה יכול לברוח למזגן והכל בסדר... אם יש לך שמש... בשביל זה יש לנו תריס... אתה יכול לסגור את התריס ואתה נמצא בבית אפל... אם מפריע לך הרעש מהרחוב... מה הבעיה?? תסגור את החלון... ואם יורד גשם... מה הבעיה?? בשביל זה עשינו יריעות בגג... הכל אטום הרמטית... בקיצור: במשך השנה אנחנו מסודרים!! והנה מגיע חג הסוכות ועם כל הרצון הטוב לסדר לעצמנו את החיים... עם כל המזגן הנייד ועם כל המיכשור שאצלנו לאלתר... בסופו של דבר אם יהיה חם בסוכה אז חם!!!! ואם יש רעש אז יש רעש ואין הרבה מה לעשות... ואם יש שמש חזקה אז זה מה שיש...

ולא נותר לך אלא לשבת בצילא דמהימנותא ולהגיד לאבא שבשמים: אני איתך!!! אם רצונך יתברך שיהיה היום חם... אז אני פה עם החום... ואם אתה יתברך תרצה שירד גשם אז אני אזוז מפה לפי העניין... בסוכה אנחנו נמצאים במצב של קבלת עול מלכות שמים!!!

בסוכה אנחנו לא מנהלים מאבק נגד איתני הטבע... אדרבה... אנחנו כפופים לגמרי לגזירת שמים!!! זה הזמן... וזו ההזדמנות לבנות סוכה לאבינו שבשמים... אז כן יתן ה' וכן יוסיף ויפרוש סוכת שלומו עלינו ויקים לנו את סוכת דוד הנופלת. אמן.

המצוה הקשה ביותר לישום: שמחה!!!!

אחת המצוות הקשות ביותר בחג הסוכות... זו מצוות שמחה!!!! גם אותו אחד שבילה שעות ע"ג שעות במחסנים של ההדסים... עד שהצליח סו"ס למצא הדסים משולשים בלי שום צירוף... גם הוא עדיין לא בטוח שיצליח להיות **אך!!!!** אך שמח בלי צירופים... גם אותו אחד שהצליח למצא אתרוג נקי נקי נקי בלי שום בלעטעל... אבל למצא אשטיקלע שמחה?? זה קשה מאוד... אין את זה בשוק ד' המינים... --- כן... בערב חג הסוכות צריך להשקיע אנרגיה ומחשבה לא רק במעמיד דמעמיד של הסוכה... ולא רק באגד של ארבעת המינים.. צריך גם קצת להתכונן למצוה הגדולה והחשובה שהתורה מאוד מדגישה אותה: מצות השמחה! אז... אז אתה מבין ל בד שהסוגיה ששמה שמחה היא בהחלט סוגיה גדולה ורחבה... ש... שזה לא הולך על רגל אחת... בודאי לא בזמן הלחץ הזה של ערב סוכות...

אבל בכל זאת משהו אחד קטן... ברצוני להעשיר אותך מהתפכחות טרייה שהייתה לי בזמן האחרון... טעות בנושא השמחה שעד לא לפני הרבה זמן טעיתי בה...

הרי כך: עד לפני לא הרבה זמן היה תקוע לי בראש ששמחה זה סוג של **מתנה משמים!!!!** שהלוואי ובחג הקרוב אני אזכה לה... אבל אם הקב"ה יחליט שלא... אז חבל מאוד... לא זכיתי... כנראה שלא מגיע לי... מה אעשה... הקב"ה החליט הפעם לא לתת לי שמחה... אז... אז לכן אני לא שמח... אז אני עצוב... הרבה פעמים קרה שמצאתי את עצמי עצוב בחג ו... ו... וחיכיתי שהקב"ה יעזור... ו... ויזשע אותי ו... ויתן שמחה בליבי... וחיכיתי וחיכיתי... נו... מתי תגיע הישועה... מתי הקב"ה ישלח את השמחה?? נו... מתי השמחה תנקוש בדלת?? **אז זהו!!!! שזה פשוט לא נכון!!!!**

ולמה?? כי שמחה זה עבודת ה' לכל דבר!! עבודת ה' שתלויה בנו!!!!!!
בדיוק כמו שבכל מצוה וכל עבודת ה'... זה משהו שתלוי בהתעוררות שלנו ובמעשים ובפעולות שלנו... ככה שמחה זה משהו כזה שתלוי בפעולות שלי... ובהתעוררות מצדי... ו... ואם אני מצדי לא אעשה כלום בשביל לעורר בתוכי

את השמחה המדוברת... אז גם אם אני אתפלל עד מחר על השמחה שבא תבא... לא בטוח שהקב"ה ישלח לי מנה אישית של שמחה... **בדיוק כמו** שהקב"ה לא תמיד שלח לי את ארבעת המינים ישירות מהשמים לתוך החלון של הבית... על כל פנים לא תמיד.. השנה לא... ולמה לא?? כי עבודת ה' זה משהו שצריך ליצור אותו... לעבוד עליו ושיגיע בעמל... אז אותו דבר בדיוק בשמחה!!! **שמחה זו עבודת ה' לכל דבר!!!! וזו עבודה שלנו!!!! ובפרט בחג הסוכות!!!!**

תחשוב על הנקודה הזו!!!! אל תתפלא שגם לך יש את אותה טעות!!! זו טעות מאוד צפויה והגיונית... ולמה?? כי סוף סוף שמחה זה הרי משהו טוב כזה... נעים כזה... נחמד כזה... בטח.. למה לא... מי לא מאחל לעצמו יום טוב ושמח ו... וכתום... לכן!! היות ושמחה זה משהו כזה ש... שהוא טוב לנו... אז בראש זה מצטייר כמתנה משמים!!! כאילו מדובר בפרגון משמים... הנה... אני נותן לך כעת חג ותהיה שמח... אבל לחשוב שיש חובה להיות שמח?? זה משהו שקשה לנו להפנים אותו!! אבל כשמפנימים אותו זה נהיה הרבה יותר קל... עכשיו: תכל'ס: שאלת המיליון:

איך נהיים שמחים???

אז כמובן ששוב... זו שאלה רחבה מאוד... ו... ואכמ"ל... אבל דבר אחד טכני ופשוט אני יכול לומר לך מהניסיון הגדול שיש לי ומסתמא גם לך: במשך החיים קרה לי יותר מפעם אחת שהייתי עצוב... עצבני... וממורמר... ומתלונן... ובטוח שהכל נגדי וכולם נגדי... קורה?? קורה!!! עד כאן הכל בסיידר... אבל לפעמים קרה שפתאום מישוהו הגיע והחליט לדובב אותי... הוא החליט להיות הליצן הרפואי שלי... והוא מנסה להצחיק אותי... מכיר את זה?? נו... איך אני מגיב כשאני רואה בן אדם מגיע ובאופן רשמי רוצה לסחוט ממני איזה חיוך... ולמחוק ממני בכח את הפרצוף החמוץ שלי?? אה... מה אני עושה בכזה מקרה?? **אני לא מסכים!!!! אני דוחה אותו!!!!** אני אפילו מתעצבן גם עליו... תלך מפה... תעזוב אותי... תתן לי לחיות... אני עכשיו עצוב ו... וזהו!!! תשאיר אותי ככה... ו... ואל תנסה לשמח אותי בכח... עכשיו... שיהיה ברור!!! לא תמיד זה קל... לפעמים אותו אחד הוא היה דווקא בן אדם מוצלח... הוא באמת עשה דברים מצחיקים... כמעט צחקתי בטעות תוך כדי העצבים... וקח

בחשבון שלפעמים הוא באמת נגע בנקודה והוא באמת אמר לי דברים נקודתיים שיכלו באמת להרגיע אותנו... אבל... אבל אני לא!!!! לא נתתי לו את זה!!! עשיתי מרפקים!! מתחתי את השרירים בכל הכח ו... ו... ולא הסכמתי לצחוק... ו... והשתדלתי להמשיך להשאיר עצוב ועצבני... בקיצור... קוראים לזה בלשוננו: לא רוצה לרדת מהעץ... נו... ולמה??? למה אני התעקשתי להמשיך להיות עצוב??? אז לא כ"כ משנה בדיוק למה... לא משנה אם זה בגלל הכבוד שלי שלא נותן לי לשנות כביכול את העמדה שלי... ולא משנה אם זה בגלל שאני חושב שככה אני אפסיד את התשומת לב הנוספת שאני מרוויח עם הפרצוף החמוץ המגמתי שלי... לא משנה מה... מה שברור דבר אחד: **רואים מפה שיש לי שליטה על הרגשות!** כשאני רוצה להמשיך להיות עצוב אז אני מתאמץ ואני גם **מצליח** להמשיך להיות עצוב!!! נכון או לא נכון?? היה או לא היה?? אה... אז יש לי שליטה על הרגשות??? **אז זהו זה!!!! שאם יש לי שליטה על רגשות העצבות... אז יש לי גם שליטה על רגשות השמחה!!!!** ואם אני החלטתי עכשיו להיות שמח... ו... ומגיעים אלי מחשבות מעציבות... אז אם אני באמת ארצה להיות שמח!!! תסמוך עלי... אני אצליח להדוף את כל המחשבות האלו ו... ואני אתעקש להמשיך להיות שמח... אני חושב שמכל שלל העצות להיות בשמחה... אין דבר יותר נכון מהעובדה הזו... העובדה קובעת שיש לי שליטה על הרגשות!!!! ו... ואם יש לי שליטה... אז אין הדבר תלוי אלא בי!!! רק מה?? מה בכל זאת?? ההבדל הוא ששוב נחזור לנקודה הראשונה: שכשאני עצוב... אני באמת לא רוצה כעת לשמוח... אז כשמכריחים אותי לשמוח אני נאחז בכל הכח בעצבות... אבל כשיש מצוה לשמוח?? פה!!! פה אני לא מספיק מבין ש... שיש פה דבר שתלוי בי... אני חושב שחובת השמחה זה חובה שמסורה בידו של הקב"ה... ו... ומה אעשה שעכשיו אני פתאום נמשך לעצבות... אז זהו שלא!!!! בדיוק כמו שכשאני עצוב... אני מחזיק חזק ואני לא נותן לאף אחד לשבור את העצבות שלי!!!! אז עכשיו בחג הסוכות... יש לי מצוה ששמה שמחה!!!! ו... וגם אותה אני אחזיק חזק חזק!!!! ו... ואני לא אתן לאף אחד לשבור אותי... בקיצור: מדובר בעבודה לכל דבר!!!! אנחנו נעבוד בחג הסוכות על שמחה!!!! וה' יתברך ישמח אותנו בכל השנה בו ובישועתו.

הלכה (בקרוב ממש) למעשה

עצרת תשובה מרכזית בליווי תזמורת וריקודים במשך כל הלילה..

סוכות... אמצע הלילה... אני עומד כאן בגזזטרא שמעל העזרת נשים... אני עומד יחד עם רבבות אלפי ישראל וצופים על גדולי ישראל ועל החסידים ואנשי מעשה... והנה!!! לא יאומן!!!! את מי אני רואה שם...?? יחד עם כל הגדויילים...?? את מוטי!!! מה... מה הוא עושה שם?? מה הוא מחפש שם יחד עם כל הסנהדרין וכל הקדושים והצדיקים?? למען ה': מה?? איך?? אני לא קולט... מה הוא עושה שם?? **נראה לי שיש פה טעות!! טעות חמורה!** אני לא רוצה לפתוח את הפה... סוף סוף רק לפני ארבעה ימים היה יום כיפור... אני לא אדבר לשוה"ר (סו"ס ראשון לחשבון עונות...) אבל... אבל מוטי... תסלח לי... טוב... מצטער... אסור לדבר... אבל... שה" ישמור.. טוב.. אסור... אבל יש לך מושג איזה פוש.... אוי... אסור...

כן... לא תמיד ר' מרדכי היה כזה... פעם הוא היה מוטי... עוד איזה מוטי שחיפש את עצמו... ובישיבה הוא היה מאלו ש"סני שומעניה..." היו עליו שמועות לא הכי נעימות... חוץ מזה הוא גם היה מהמובילים בחברה... והוא היה אחד מהנייעסנים הגדולים שלכלך על כל העולם... בקיצור: אחד מהליצנים והפרוסט' שאף אחד לא הצליח להכניס אותו לרצינות... **כל זה היה עד!!!** עד שיום אחד הוא קיבל צרעת עור בשר בפנים... והכהן ראה אותו וטימא אותו... מוטי ישב מחוץ לירושלים... שמה באזור הליפתא במשך חודש וחצי... היה שם שקט!! היה לו שם הרבה זמן לחשוב!!! והוא חשב... חשב על עצמו... חשב על העתיד שלו... חשב למה זה קרה לו... הסיק מסקנות... קיבל החלטות... **ותפס את עצמו לידיים וחזר בתשובה...** ו... ואכן הצרעת התחילה להתכהות... עד שיום אחד הכהן הגיע "וראה והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע..." מוטי עבר את כל תהליך הטהרה... גילחו אותו בלשכת הנזירים... ו... ומאז פרק חדש החל בחייו... הוא נהיה רציני... התחיל לעסוק בתורה בקדושה

ובטהרה... מתוך שמירת הלשון ומתוך תשובה ומעשים טובים... עד מהרה הוא עלה והתעלה בדבקות ובקדושה... **עד!!! שלא עברו חמש שנים... ו... ואותו מוטי נהפך לר' מרדכי...** עד כדי כך שכשהגיע שמחת בית השואבה ומוטי נעמד שם יחד עם המון העם במרומי הגזוזטרא כדי לראות את החסידים ואנשי מעשה שרוקדים ברחבת העזרת נשים שרק להם יש זכות לרקוד... וכל העם צופים עליהם מרחוק כיצד הם שואבים רוח הקודש... והנה!!! אחד מזקני מהסנהדרין שרקד שם... לפתע הוא נעצר!! הסתכל בפתאומיות לכיוון אחת הגזוזטראות... התמקד לכיוונו של מוטי... ו... והצביע עליו!!! ומיד סימן לאחד מהאחראים שם... תקראו לר' מרדכי שעומד שם למעלה... שירד ויכנס לרחבה... הוא ראוי לרקוד יחד עם החסידים ואנשי מעשה... מה תשאל: מאיפה הוא ידע?? איך הוא בכלל ראה את מוטי בין כל הרבבות?? **זה לא שאלה!!!** אל תשכח שאנחנו כעת נמצאים בביהמ"ק... ועוד ימים ספורים לאחר יו"כ... ויש פה אנשים ששואבים כעת רוח הקודש... שואבים... כמו משאבה... וממילא כשאחד מהסנהדרין נעצר באופן פתאומי ומצביע ללא הודעה מוקדמת על מישהו... ומחליט שהוא ראוי לרקוד כאן... אף אחד לא שואל שאלות... כי כולם מבינים ש-פה רוח הקודש מדברת!!!! פה אין את הקריטריונים המוכרים לנו מטיפוס צעד אחר צעד בפירמידה... ואכן קראו למוטי שירד... ו... והוא לא הבין... הוא היה בטוח שקרתה פה טעות... אתם לא מכירים אותי- הוא טען בתוקף!!!! חבל... אני אספר לך מי אני אתם תבהלו... אני הוא זה שלפני ארבע שנים הגעתי לפה על תקן של מצורע... אני בעל תשובה... אני מוטי... אני לא ר' מרדכי... **אבל האחראים ממש לא התרגשו מדבריו!!!** ואמרו לו: היא היא!!! בשביל זה יש שתי מקהלות בלילה הזה: חסידים ואנשי מעשה אומרים: אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנותנו, ובעלי תשובה אומרים: אשרי זקנותנו שכיפרה את ילדותנו... אז הנה!!! זה שאתה מוטי לשעבר זה ממש לא סתירה בשבילנו! אדרבה... כנראה אתה שייך למקהלה של הבעלי תשובה... ו... ומוטי ירד לעזרת נשים... וככולם ראו אותו שם!!!! הוא הצטרף לריקודים.. שלוב זרוע עם גדולי עולם... ההורים שלו עמדו מהצד ובכו מהתרגשות... מי האמין... מוטי.. הכבשה השחורה של המשפחה... הפרא אדם... מוטי שכולם התייאשו ממנו.. מוטי שחשבנו שגם הרבש"ע כבר

לא רוצה אותו... **מי האמין!!! איזה מהפך הוא עשה בחיים!!!!** עד כדי כך שמכל הילדים שלנו... בדיוק הוא הגיע למדרגה כזו גבוהה שהוא קיבל אישור עם פלומבה של רוח הקודש שהוא ראוי להיכנס לשורת חסידים ואנשי מעשה... ואכן מוטי נכנס לתוך מחול החסידים ואנשי מעשה... ו... ותוך כמה דקות הוא... הוא כבר "לא היה שם..." אמנם הרגלים שלו עדיין טופפו איכשהו על הקרקע.. אבל עיניו העצומות ופניו הבוערות הוכיחו שהוא כבר נמצא אי שם... שואב רוח הקודש... זר לא יבין זאת... **ואז!!!! לפתע השתרר שקט!!!!**

התזמורת נעצרה!!!! וכעת מתחילה המקהלה! יש כעת **מקהלה משולבת!!** כעת מתחיל שיר שמתחלק לשלושה קטעים!! את הקטע הראשון התחילו החסידים ואנשי מעשה... ובנעימות נפלאה הם שוררו יחד: **"אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנותנו.."** הקטע הזה הופנה בנימה תובענית אליכם!!! בחורי הישיבות הקדושים והטהורים... שאף פעם לא נפלתם... אף פעם לא גלשתם... אנא: תשארו שם!! אל תפזלו... אל תפזלו... תשמרו על עצמכם עם כל הכח... מכל הרוחות הזרות... אם תמשיכו להיות שתולים מתוך ראש נקי ועיניים טהורות בבית ה'... יום אחד תזכו להגיע למדרגה שלנו ולעמוד פה ולשאוב ולשאוב רוח"ק והשגות נפלאות... החסידים ואנשי מעשה סיימו את הקטע הראשון של השיר!!!! וכעת המקרופון עבר למקהלה השניה... מקהלת הבעלי תשובה... הגיע תורם... ובנעימות ובהתרגשות עצומה הם פצחו ושוררו: אשרי זקנותנו שכיפרה את ילדותנו..." **עין אחת לא נשארה יבישה!!!!** מי לא הרהר בתשובה באותם רגעים.. מי לא התעורר ברגשות של תשובה מאהבה ברגעים אלו.. לראות מחזה של מאות יהודים שכולנו מכירים אותם.. אוהו... מדובר בחברים שלפני כך וכך זמן הם הסתובבו בינינו... פטפטו בחזרת הש"ץ... צחקו על כל הרבנים... לעגו לכל הקדוש והיקר... אותם אלה שליצנות אחת שלהם דחתה אלף תוכחות... והנה... לא יאומין!! עשו תשובה ותראה לאיפה הם הגיעו... כל אחד כמובן והסיפור שלו... איש כאלו שפתאום... פתאום תפסו את עצמם לידיים... יש כאלו שפה!! במעמד המרגש הזה שנעשה מידי שנה... פה החליטו על שינוי... ויש כאלו שעבר עליהם איזה טלטלה כמו מוטי שבמשך תקופה היה אפילו מצורע... **והנה!!!! אף פעם לא מאוחר...** ו... והנה הם כעת עלו כ"כ והתעלו שכעת הם זוכים לשאוב כאן רוח"ק... והם פונים לכולנו

ואומרים מניסיונם האישי: אשרי זקנותנו שכיפרה את ילדותנו... לאחר שהבעלי תשובה סיימו את הקטע שלהם... כעת הגיע הקטע השלישי... שבו כולם ביחד!!! גם החסידים ואנשי מעשה וגם הבעלי תשובה ביחד!!!! פנו לכל העם בשירה ובנעימה ושוררו: אשרי מי שלא חטא ומי שחטא ישוב וימחול לו!!! ואז התזמורת חזרה וכככל העם ביחד שוררו: אשרי מי שלא חטא... מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו... מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה תשובה אמיתית מעומק לב מימיו!!! את העצרת התעוררות הזו אף אחד לא שכח!!!! המחזה האדיר הזה בליווי שירה וזמרה נשאר צרוב לכל אחד בתוך הראש... כל אחד לקח איתו את המעמד הזה לתוך השנה... לחורף הארוך... ולקיץ שאחריו... ו... וכעת באלול שוב נזכיר ונשנן לעצמנו: ומי שחטא ישוב!!!! הדלת פתוחה. אבא שבשמים מחכה... ואל דאגה: ישוב וימחול לו!!! הקב"ה שולח קבלה... היא מורגשת עמוק בתוך הלב... הבטחה מפורשת: ומל ה' אלוקיך... לאהבה את ה' אלוקיך...

מה הקשר בין איסור להוצאה למצות סוכה...??

אחד מל"ט מלאכות שבת שיש בו הכי הרבה דינים זה מלאכת הוצאה!!!
 אסור להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים... מתי נאמרה מלאכה זו? **ביום**
ט"ו בתשרי!!! הרי כן: מיום שאחרי יום כיפור עם ישראל התנדבו והתנדבו
 למשכן... וככה במשך ארבעה ימים... ואז!!! ביום הרביעי באו אנשי המלאכה
 לפני משה ואמרו לו: מרבים העם להביא מידי המלאכה... ואז ויצו משה
 ויעבירו קול במחנה שיפסיקו להביא... אז אנחנו כמובן מבינים... ש... ש-למה
 להפסיק להביא?? כי... כי די... לא צריך יותר? **אבל לא!!! חז"ל רואים פה**
משהו אחר לגמרי!!! חז"ל דורשים גזירה שווה (עין שבת צו.) שהסיבה שלא
 ביאו יותר... כי באותו יום היה שבת!! והיות ומשה היה במחנה לוויה שזה
 רשות הרבים... ואילו כל אחד בביתו זה רשות היחיד.. אם אנשים ביאו היום
 נדבה... הרי הם יוציאו מרשות היחיד לרשות הרבים... **ולכן!!!** לכן ויצו משה
 ויעבירו קול במחנה.. במילים אחרות: זה היה צפירה של שבת!! רבותי: עוד
 כמה דקות כניסת שבת... אסור להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים- לכן
 תפסיקו להביא...

בט"ו בתשרי ירדה לעולם מלאכת הוצאה דשבת!!!

בט"ו בתשרי חזרו ענני כבוד לישראל!!!

ובט"ו בתשרי נצטוינו לדורות לשבת בסוכה!!!

מה הקשר בין שלושת המאורעות הלא קשורים האלו? **הרי כן:** ברגע שמשה רבינו ציוה את עם ישראל על מלאכת המשכן...
 ההתרגשות הייתה עצומה... אנשים פתחו את הבית.. פתחו את הכספות הכי
 שמורות והכי מסווגות... והתחילו לשפוך את הכל החוצה ללא הבחנה. אפילו
 משה רבינו קצת הסתייג.. יש גבול... אבל הקב"ה כן קיבל את זה לרצון... וציוה
 את משה לקבל את כל מה שעם ישראל הביאו. ובאמת "ויבואו האנשים על

הנשים" ובקיצור: כלל ישראל רוקנו את כל הבית לנדבת המשכן... **אבל ביום הרביעי יצא כרוז: עד כאן!!!!**

עד כאן לדאוג לכלל... עד כאן התנדבתם למשכן הכללי...

מכאן ואילך תשאירו את זה למשכן הפרטי שלכם!!!! הכרוז עמד והכריז: הנדבה למשכן אמנם הסתיימה!!! אבל הנדבה למשכן הפרטי **רק עכשיו מתחילה**. הכרוז לא רק הכריז תפסיקו להביא לבית המקדש.. הכרוז הכריז: תבנו סוכה!!!! תשאירו משהו לסוכה שלכם...! מה שלא הספקתם להביא למשכן של רשות הרבים... תשאירו אצלכם... ולא סתם שישאר... אלא תבנו מזה משכן לרשות היחיד הפרטית שלכם... באותו יום חזרו ענני הכבוד!!!! באותו יום בלב של כל יהודי נבנה משכן פרטי!!!

עד כאן מילים של קידוש לבנה... כעת נתרגם את הדברים למילים

פשוטות יותר... אחת מהתמודדויות הנצחיות שמתמודדים בהם בעלי השפעה לאחרים זה הסיכון להתרוקן מבפנים!!! מה אני מתכוין? כל מי שזכה להיות בעל השפעה רוחנית על אחרים... אם זה אלו שעוסקים בחינוך או בקירוב או מי שמדבר לפני ציבור... אז כמובן שאין דבר יותר גדול מלהשפיע על אחרים ולהוציא החוצה... אבל צריך לדעת שיש פה גם סיכון... שמרוב שאתה עסוק בלהוציא כל הזמן החוצה... לפעמים אתה שוכח גם להכניס לבפנים... אני יודע שיש כאלו שבכלל לא מבינים על מה אני מדבר... אבל מי שזה נוגע אליו מבין אותי מצוין... יותר מידי טוב... אני בתור כותב גיליון... ברגע שאני שומע ווארט אמיתי... חיזוק אמיתי... אז הרבה פעמים אני מוצא את עצמי: במקום להכניס את זה פנימה לתוך הלב שלי... גלגלי המוח שלי נכנסים לפעולה... רגע... זה מתאים למאמר בעלון... ואני מיד מתחיל לחשוב איך אני מוריד את המסר הזה בכתיבה וכו' וכו'... אבל את עצמי שכחתי!!! מרוב שאני עסוק באיך להעביר את זה הלאה... אני את עצמי שכחתי... אם אני לא אתפוס את עצמי ברגע האחרון לידיים זה לא יספג בי... זה יעבור ישר מהמוח שלי למקלדת ולמאמר הבא שאכתוב.. אבל הלב שלי ישאר חלילה מרוקן מהמסר הכ"כ חשוב הזה... אשרי חלקו של מי שישב לידי ושמע את אותו דבר חיזוק... כמו כן אשרי חלקו של מי שקרא את המאמר שכתבתי... שניהם התחזקו... שניהם קיבלו פה מסר

אמיתי... והיחיד שנשאר מבחוץ הלא הוא אני... ששימשתי נטו בתור צינור מפולש... שנכנס מכאן ויוצא משם... אבל אני בעצמי... הצינור בעצמו... נשארתי ריק מהמסר שהעברתי... פעם חשבתי שרק אני סובל מהבעיה הזו... ועם הזמן שמת לי לב שיש לי הרבה הרבה חברים... כל אחד שמתעסק בנושא של השפעה לאחרים נמצא בבעיה הזו... כל מי שיש עליו עול להעביר חומר מסוים... להעביר מסרים מסוימים... אז ברגע שהוא נתקל במסר חשוב... הוא מיד לוקח את זה למקום התוצרת שבזה...

והאמת היא שעצם העלאת הנושא הזה על השולחן... זה נושא כבד משקל ששווה להקצות לו עלון שלם... איך מתגברים על הסיכון הזה.. אדרבה... תעודדו... תגידו שזה מפריע גם לכם... תתנו עצות מה לעשות ואולי נפתח יחד את הנושא ונחשוב יחד איך מתגברים על זה... אבל עזוב... כעת ערב סוכות... והעבודה של חג הסוכות בכלל והסוכה בפרט מאוד נוגעים בנקודה הזו... זה בדיוק מה שקרה בנדבת המשכן... משה רבינו פונה לעם ישראל... בואו... נתרמו את עצמכם... תוציאו מעצמכם... תקדישו מעצמכם... ואכן כל עם ישראל התגייסו עם כל הלב לתת ולתת... אבל רגע רגע!!! לפתע עובר כרוז במחנה!!! רבותי... אסור להתרוקן לגמרי... אל תשכחו להשאיר משהו מבפנים... כל הכח של ההשפעה החוצה הוא רק!!! ואך ורק כשאתה מלא מבפנים... אז אתה יכול להקרין החוצה... אבל אם בשביל להשפיע החוצה... אתה מתרוקן מבפנים זה לא טוב... עד כאן!! ויצו משה ויעבירו קול במחנה!!! להפסיק להביא תרומת ה'... למה להפסיק?? אז על דרך הפשט... מפשטיה דקרא משמע שזה בגלל שכבר לא צריך... אבל חז"ל דורשים שהסיבה שאסור הוא משום איסור הוצאה!!!! יש איסור הוצאה!!! יש פעם בשבוע שבו אסור להוציא!!! יש פעם בשבוע שיהודי צריך להתמלאות מבפנים... אל יצא איש ממקומו ביום השביעי...

באותו יום שבו ירדה לעולם מלאכת הוצאה בשבת... בדיוק באותו יום נצטוינו גם על מצות סוכה... ויש קשר מובהק ביניהם... בראש השנה וביום כיפור כולנו עסוקים בעבודת כלל... בראש השנה אנחנו סביב הנשיא... וביום

הכיפורים אנחנו סביב הכה"ג.. אבל פתאום מגיע חג הסוכות ומשה רבינו מסמן לכולם עד כאן... לחזור הבייתה... כל אחד מישראל צריך לבנות סוכה.. הסוכה לא צריכה להיות גדולה במיוחד!!!! אדרבה... צריך לתחם ארבע מחיצות... ולהשאיר קצת תוכן מבפנים... להיבנות מבפנים... לא הכל להוציא! ---

חג הסוכות זו הזדמנות לכל אחד ואחד מאיתנו לעשות חשבון נפש עמוק עמוק... האם יש לי משהו מבפנים או הכל בחוץ?? האם הכל בהוצאה?? אם ישימו אותי בתוך חדרון קטן עם ארבע מחיצות עם הקב"ה... האם יהיה לי מה לעשות איתו שם?? או שאני אפחד מ"מקומות סגורים" ואני כל הזמן ארגיש חנוק ואחכה ל"הוצאה"? האם יש לי מינימום של תוכן פנימי באישיות שלי... או הכל מתחיל ונגמר בהוצאה?? במה שיוצא... במטבע שיוצאת... במה שמקובל...

פעם בשבוע ימים!!!! בשבת קודש!!! הקב"ה מצוה אותנו לעשות אתנחתא... איסור הוצאה... תשב בבית ותתמקד באמת הפנימית שלך... תשב בשולחן שבת מול הקב"ה ותחיה איתו... לא... אל תצא החוצה... אל יצא איש ממקומו ביום השביעי... אל תסתובב ברחובות ותבדוק מה כולם עושים כדי לדעת גם אתה מה לעשות... תשב פעם בשבוע בפנים!!! ותחיה את האמת האמיתית שלך מול הקב"ה... **איפה זה הכי בולט ומורגש???** מי שיש לו אייפון... נקודת המשבר הכי קשה שלו היא בשבת!!!! ולמה????? כי כל השבוע הוא מרוקן מכל תוכן... כל כולו שפוט מתכנים זרים... מכל ההודעות והווצאפים והשטויות שאחרים שולחים... כל השבוע הוא בהוצאה... מוציא את עצמו... מרוקן את רשות היחיד שלו מכל וכל... ואז פתאום מגיע שבת... **טופ!!!! איסור הוצאה!!!!** אסור פתאום להיות מחובר לרשת... אני יושב עם עצמי... ו... וכמעט משתגע... מה... מה אני עושה עכשיו?? על מה אני חושב?? הרי אין לי שום תוכן פנימי... אין לי שום תכנים על מה לחשוב... הרי כל התוכן הפנימי שלי הוצא והתרוקן לרשות הרבים... כל המידע והנושאים שמעסיקים אותי זה רשות הרבים... כיכר השבת (-**תרתי משמע**...) אבל ברגע שמגיע שבת... הקב"ה פתאום סוגר אותי בתוך איסור הוצאה!!!! אסור לפתוח את האייפון... אני נאלץ פתאום לעמוד מול עצמי... אני נאלץ במשך השבת

להתעסק עם עצמי... לשבת עם עצמי...

שבת קודש זה אי של רשות היחיד בתוך רשות הרבים!!!!

ובדור שלנו לא הייתי קורא לזה אי אלא ספינה קטנה שמטרפת בתוך אוקיינוס של רשות הרבים... היום בעידן הטכנולוגיה הכל מושלך החוצה... אין קמצוץ של רשות היחיד... כיום בעולם הרחב מישהו שעוד נותר לו משהו מבפנים... הוא. ממזמן כבר רוקן אותו ברשת החברתית.. (אפילו מי שיש לו פלאפון כשר... המצב הטכנולוגי של היום מביא אותנו להיות כל הזמן מקושרים... ומעודכנים ומדברים בפלאפון...) בשביל זה יש לנו את שבת קודש... בתור תזכורת... הההלו... **יש רשות היחיד!!!!** צריך להתמלאות מבפנים.. אל יצא איש ממקומו ביום השביעי... איסור הוצאה... תתמלא מבפנים... זה מה שהתחדש בט"ו בתשרי... וזה!!!! זה גם הסוכה שאליה אנחנו צריכים להיכנס בדיוק באותו תאריך!!!! יש שיר מאוד מרגש באידיש... שיר שהגיע מגלות אירופה.. אסוכלע אקליינע... זה תיאור על הסוכה הקטנה שלתוכה היהודי נכנס ונשמר מכל הצרות ומכל האויבים... כן!! גם בדור שלנו יש אויבים... שמאיימים על הרשות היחיד שלנו... ומה שנדרש מאיתנו זה לבנות סוכה!!!! לבנות ארבע מחיצות... טריטוריה פרטית... כאן אני רוצה להתמלאות מבפנים!!!! עושר פנימי!!!! בסוכה הזו אני אשב עם אבא שבשמים ואני מתייחד איתו...

ומי שיושב בסוכה מובטח לו שיזכה לענני כבוד... כן... אם אתה זוכר... בתחילת המאמר כבר הזכרתי שביום ט"ו בתשרי אירעו שלושה מאורעות שלא קשורים: א. איסור הוצאה ירד לעולם. ב. יושבים בסוכה. ג. חזרו ענני הכבוד... שאלתי מה הקשר ביניהם??? התשובה היא: הם חוליה אחת משותפת!! איסור הוצאה הוא יצירת רשות היחיד על דרך השלילה... אחרי שהצלחנו לתחם רשות היחיד... כעת אפשר להיכנס לסוכה... ואחרי שיש לנו סוכה... כעת הכל מוכן לסעודה... השכינה מוזמנת לכאן והיא באמת באה.. בחג הסוכות הזו נקבל על עצמנו ליצור חומות אמיתיים לביתנו... ואז מובטח לנו שיחזרו ענני הכבוד וישרו בביתנו...

מה פשר החגיגה סביב שאיבת המים לניסוך בחג הסוכות???

אחד מהאירועים והאטרקציות המרכזיות של חג הסוכות זה חגיגות שמחת בית השואבה... כולנו מגיעים... מפגש חברתי נחמד... ואם יש תזמורת רצינית עם כמה כלים זה בודאי יהיה לעניין... אבל צריך לזכור שזה לא שמחת בית השואבה המקורית שהייתה בזמן בית המקדש... ולא זו בלבד... אלא זה אפילו לא זכר לשמחת בית השואבה... זה אפילו לא מתחיל להזכיר... אז כאן בשורות הבאות... ננסה יחד להבין מה זה שמחת בית השואבה... **ותתפלא לשמוע שיש זכר!!!** יש לנו שייכות עם שמחת בית השואבה!!! יש לנו שייכות עם זה הרבה יותר משאר הדברים שהיו בזמן שבית המקדש היה קיים... לדוגמא: עם עבודת כהן גדול ביום הכיפורים אין לנו שייכות... כי אין... אין לנו כהן גדול ואין לנו מזבח ולא נותר לנו ביום הכיפורים אלא לקונן... אשרי עין ראתה כל אלה הלא למשמע אוזן דאבה נפשנו... אבל דווקא שמחת בית השואבה... דווקא עם זה יש לנו יותר... יותר שייכות...

ובכן: מה זה שמחת בית השואבה???

יש כמה פסוקים מסתוריים בנביא שמואל... שבאחת המלחמות של דוד המלך... בעיצומה של המלחמה... בשיא החזית... פתאום דוד נתקף בצמאון אדיר... "ויתאוה דוד ויאמר מי ישקני מים מבור בית לחם..." אני רוצה לשתות מים מהבאר שיש בבית לחם... אבל דא עקא... מאוד מסוכן להגיע לשם... צריך להיכנס עמוק בתוך שטח האויב בשביל להגיע לשם... אי אפשר...

אבל הגיבורים של דוד כ"כ רצו לעשות רצון צדיק... הם כ"כ רצו לשמח את דוד... והם החליטו לחרף את נפשם ונכנסו בגבורה אדירה לתוך לוע הארי... נכנסו לבית לחם על אף הסכנה הגדולה ושאו מים חיים והביאו לדוד המלך בשמחה גדולה... הנה... אדוננו דוד... הנה המים שכ"כ התאוות אליהם... דוד הזדעזע: מה?? סיכנתם את עצמכם בשביל להביא לי את המים האלו?? ולא אבה לשתותם!!! דוד המלך לא הסכים בשום אופן לשתות אותם!!!

ויסך אותם לה!!

דוד המלך לקח את המים וניסך אותם לה'... ניסוך המים!!!! למה??
 "ויאמר חלילה לי ה' מעשותי זאת, הדם האנשים ההולכים בנפשותם ולא אבה
 לשתותם"

אז על דרך הפשט דוד המלך טען שהיות והם סיכנו את נפשם בשביל
 המים האלו... אז דם הנפש שלהם מעורב במים האלו... ואסור לשתות דם
 הנפש...

אבל חז"ל מבארים במסכת בבא קמא ש"המים" המדוברים הכוונה היא
 לשאלה הלכתית... באמצע המלחמה התעוררה לדוד שאלה בלימוד... בחושן
 משפט... ודוד היה חייב לעיין בכמה ספרים נחוצים באוצר הספרים... אבל
 אין!!! אין פה כלום!! אנחנו נמצאים בתנאי מלחמה!! אבל דוד המלך לא רגוע...
 לא מסוגל להתיישב בדעתו... כן... להבדיל אלף אלפי הבדלות: ראייתם פעם איך
 נראה בן אדם שנגמרה לו הבטרייה בסמארטפון?? הוא נראה סהרורי וחסר
 שקט נפשי... אז להבדיל... דוד המלך שכתב לנו את פרק ק"ט בתהילים שכל
 כולו תשוקה אדירה לשיח בחוקין... ברגע שדוד המלך מתעורר לשאלה
 בהלכה והוא צריך בדחיפות לדבר בלימוד וליצוק מים ע"י הסנהדרין שנמצאים
 ב"בור בית לחם"... אז זה נישט שייך... דוד לא רגוע... הוא מסתובב סהרורי
 וצמא לתורה כמו שישמעאל צמא למים...

רק שתבין: אמצע מלחמה!!!! אמצע חזית!!! ראש הלוחמים מאוד מאוד
 מוטרד... מה יש?? יש לו שאלה בלימוד... נו... מה עושים שהמפקד כ"כ
 מוטרד באמצע המלחמה??

חיילים נאמנים נלחמים בקרב עד הסוף... וכאן... במקרה שלנו... הקרב הוא
 פשוט ללכת לבית המדרש בחירוף נפש אפילו שאי אפשר... ולהציג את
 השאלה של דוד... כדי להשיב את רוחו... כדי שהוא יוכל להמשיך במלחמה...
 וזה מה שעשו הגיבורים של דוד... וברגע שהם חזרו אליו עם התשובה של
 הסנהדרין... פתאום דוד המלך הזדעזע!!!! הוא לא מוכן לשמוע את המידע
 שהגיע מחכמים... דוד מאוד צמא לדעת מה הנייעס שהגיע עכשיו מבית
 המדרש... הוא מתאוה לזה בבולמוס. אבל הוא מתגבר "ולא אבה לשתותם.."

אני לא מוכן ללמוד תורה שמגיעה בצורה שכזה!!! דוד המלך לוקח כביכול את דברי התורה האלו ומנסך אותם לה'... מה הכוונה???. מה פירוש מנסך אותם לה'???

כעת תקשיב טוב טוב:

מי לנו גדול מדוד המלך שהתשוקה שלו לתורה ולקיום מצוות הייתה אדירה... מי לנו גדול מדוד המלך שכל תאוותו וכל חשקו היה רק לעשות רצונו יתברך וכמה שיותר...

אבל מה נעשה שלפעמים הקב"ה לא רוצה!!!

אני מאוד מאוד רוצה לעשות משהו בעבודת ה'... יש לי כיסופים אדירים לעשות את זה למענו יתברך... אבל ה' יתברך בעצמו מסרב!!! לא רוצה!!! מה עושים???

יש פה ויכוח... אני כ"כ רוצה לתת לקב"ה... והקב"ה לא!!! לא מעוניין!!! מאיזו סיבה שתהיה... מי צריך לנצח?? הרבונו של עולם!!! אבל תכל'ס... אני רוצה לנצח... אני דווקא רוצה... אני רוצה לעשות את זה למענו יתברך ובכל מחיר... גם אם יתברך לא רוצה...

אז זהו שלא!!! בשביל זה אני יהודי!!! ואני לא קובע לרבש"ע מה הוא רוצה... אלא אני מכבד את הקב"ה ונותן לו יתברך להחליט לי מה המתכון שהוא אוהב ורוצה ממני... ורק מה שהוא רוצה אני אתן לו.. (זה כל כל ההבדל בין יהודי לגוי... גוי מאוד "מפרגן" לבורא עולם... אבל הוא מחליט לרבש"ע את הסדר יום מה הוא יתן לו... לעומת זאת ליהודי יש תורה... הקב"ה יקבע לי דרך התורה מה קרבני ומה לחמי לאשי וגם מה לא...) זה בדיוק מה שקרה עם דוד המלך!!! דוד המלך כל כולו תשוקה לעשות רצון ה'... כל כולו תשוקה לתורה ולקדושה ולדבקות בה'. וכעת דוד המלך מתהלך כארי בסוגר ומתאוה בבולמוס ללכת ללמוד תורה... אבל מה נעשה... נתוני השטח אומרים שאי אפשר... המציאות בשטח מכריחה שכעת הקב"ה לא רוצה שאני אלמד תורה!!! הקב"ה כעת לא מעוניין שאני אלך ליצוק מים בבור בית לחם... כן... הקב"ה גם יודע כמה קדושה וטהרה יש בבור מים חיים הזה... ובכל זאת הקב"ה העמיד פה כעת בסיטואציה שהקב"ה כעת לא רוצה את העבודת ה'-- --אני רוצה!!!

אז דוד המלך הוא עבד ה'!!! הוא ממשיך להתאוות... ממשיך להשתוקק... אבל מתגבר!!! לא הולך! לא עובר על רצון ה'... ומתגבר!!!! וכעת שימו לב:

על מה דוד מתגבר?? על היצר הרע?? לא!!! על היצר הטוב!! כן... לפעמים צריך להתגבר על היצר הטוב... היצר הטוב לפעמים רוצה דברים שהקב"ה לא רוצה אותם... אבל הגבורים של דוד כ"כ רוצים לשמח את דוד... והם כן מחרפים את עצמם... והם כן מביאים לדוד את המים האלו... ודוד כ"כ מבין אותם... הוא כ"כ מתאוה למים האלו... **אבל לא!!! ולא אבה לשתותם!!!**

דוד מחנך את הגיבורים שלו ואומר להם...

את המים האלו אני שומר לניסוך המים... הנה... הגיע חג הסוכות וכעת צריך לקחת את המים האלו ולנסך אותם לה'... מה זה ניסוך המים???

יש מים העליונים ויש מים התחתונים!!!

מים העליונים זה קדושה שיורדת מלמעלה... ומה שאנחנו צריכים זה להכין כלים בשביל לקבל את הקדושה הזו!!! ביום כיפור יורדת טהרה לעולם... ומה שאנחנו צריכים לעשות זה לטהר את עצמנו ולחזור בתשובה... וככה להכין כלים לקבל את המים האלו... אבל יש מים **תחתונים!!!** מים התחתונים זה הבעירה הפנימית שלנו לעשות רצון ה'... זה התשוקה שמגיע מצדי... אני רוצה לעשות רצון ה' וזה לא הולך... אני רוצה דווקא לכוין בתפילה והקב"ה לא רוצה... אני רוצה ללמוד יותר שעות בבית המדרש... ודווקא הקב"ה תוקע לי ב"ה מקלות בגלגלים ומביא לי ילדים ומשפחה נפלאה שאני צריך לעזור בבית... אני רוצה להיות כולי דבקות בה'... אבל יענקי הקטן רוצה "חיבוקי... זה לא יענקי... זה רבש"ע... וכל אחד מאיתנו סוחב איתו המון המון מים תחתונים!!! המון המון תשוקה לעשות יותר בעבודת ה'... אבל תכל'ס... זה לא הולך.. (אנחנו כעת לא מדברים על עצלות... ולא על מחדלים שאני יכול יותר ולא עושה... חשוב להדגיש שברוב המקרים יתכן ש"אפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק..." כל הספרי מוסר עסוקים בעיקר בחלק הזה... אבל צריך לדעת שיש מקום לעוד מישהו!!! למי **שאי אפשר לו לעסוק בתורה ומתעקש בכל זאת כן...**)

ומה עושים עם המים התחתונים האלו???

מה עושים עם האכזבה הכ"כ מוכרת של כל אחד ואחד מאיתנו בימים

הנוראים האלו שתמיד אנחנו מצפים מעצמנו ליותר ותכל'ס... זה... זה יוצא פחות ממה שחלמנו???

את מים התחתונים צריך לקחת ולנסך ע"ג המזבח... מתי?? בחג הסוכות!! חג הסוכות זה חג השמחה!!! בחג הסוכות סוגרים את כל הקצוות... בחג הסוכות לא משאירים פינות פתוחות... עד חג הסוכות אנחנו עסוקים בלהתמלא במים העליונים... להתאמץ כמה שיותר להתמלאות בעבודת ה'... ולתבוע מעצמנו ולייסר את עצמנו על שאנחנו לא מתאמצים יותר ויותר... כל זה עד חג הסוכות!!! את זה עשינו טוב מאוד ביום הכיפורים!! חזרנו בתשובה והצטערנו על המים העליונים שירדו לקראתנו ולא ניצלנו אותם... אבל בחג הסוכות...?? כעת אנחנו הופכים את הקערה על פיה במאה שמונים מעלות!! וכעת אנחנו מתפנים למים התחתונים...

רבש"ע: גלוי וידוע לפניך כמה שאני רוצה לעשות יותר ויותר... אבל אתה יתברך לא רוצה... וזה מאוד כואב לי... הייתי רוצה בעל שישב וילמד בכלל... הייתי רוצה להפעיל עליו לחץ רגשי שכן יתאמץ... הייתי רוצה שהבן שלי יהיה יותר ממה שהוא... הייתי רוצה להיות יותר כשרוני וממילא יותר לזכור וממילא להיות תלמיד חכם גדול... ניסיתי... השתדלתי... עשיתי הכל... אבל בסופו של דבר אתה הרבש"ע לא רוצה!!!! וקשה לי עם זה...

באיזשהו מקום אני כביכול נלחם נגד רצונך... אני רוצה לעשות דברים בניגוד לנתונים שנתת לי... זו הסיבה שיש לי כ"כ הרבה מרמור במשך השנה... כ"כ הרבה תסכולים...

אני מלא באכזבות... אני מלא בציפיות שנכזבו... ציפיתי מעצמי למהשוו והתאכזבתי...

אבל עכשיו חג הסוכות... וכעת זמן שמחתנו!!! אני לוקח את כל המים התחתונים האלו... את כל התשוקות והרצונות שלי האלו... ומנסך אותם ע"ג המזבח!!!!

אני מקריב אותם למענך!!!!

כן... במזבח הזה לא!!!!!! לא נשחט יצחק אבינו!!!

המזבח הזה הוא הסמל והדוגמא למקום שבו נעשה רק רצונך ולא מה

שמנוגד לרצונך!! על המזבח הזה נעקד יצחק אבינו... אבל גם ירד ממנו כשאמרת לאברהם שזה לא רצונך.. גם אני לוקח את כל השאיפות והתשוקות והרצונות של בעבודת ה' ש... שאתה יתברך לא רוצה... ואני מקריב אותם פה לפניך! אני מקבל את זה בשמחה!!!! אם אתה יתברך לא רוצה אז אני שופך את כל התשוקות האלו בחזרה... אבל לא שופך לאבדון...

אלא ע"ג המזבח!!!! כמו יצחק אבינו שאף פעם לא נפסל מלהיקרב ע"ג המזבח... הקב"ה ראה את רצונו ותשוקתו של אברהם אבינו להקריב את יצחק וזה הספיק... יצחק התנסך ע"ג המזבח... ירד מהמזבח... גם אני... אני רוצה... אני משתוקק לעשות הרבה בעבודת ה'... מה שזכיתי והצלחתי אשרי חלקי... ומה שלא... אני מנסך ע"ג המזבח. אני מקריב לפניך את האכזבה שלי... אני מקבל באהבה את מה שאתה יתברך לא רוצה שאעשה...

זה הניסוך המים שדוד המלך הקריב לפני הקב"ה!!!!

מי כמו דוד המלך יודע מה זה תשוקה אדירה ללימוד התורה... אבל כשהקב"ה לא רוצה... דוד המלך יודע לקחת את התשוקה הזו שנכזבה וגם אותם להקריב...

מתוך ידיעה והכרה ששום טיפת מים לא נאבדת!!!! רק מה?? זה נעשה אחד מהשתים... או מים עליונים או מים התחתונים... אם זכיתי להגשים את השאיפות שלי בעבודת ה'... זכיתי לקבל מים העליונים... ואם לא זכיתי להגשים את השאיפות... אז אני מנסך את המיית הלב שלי במים התחתונים ע"ג המזבח ומקבל באהבה את רצון ה'...

על המסרים האלו לא מדברים בדרך כלל... ואסור שזה יהיה כתוב בכל מקום... כי תכל'ס... אנחנו כן צריכים לתבוע מעצמנו... ואנחנו כן צריכים תמיד להשתוקק ואפילו להצטער עד קיצור ידונו בעבודת ה'... כן... רוב השנה הקב"ה מזמין דם!!! אבל צריך לדעת שיש גם ניסוך המים!! לפעמים יש דם שהקב"ה לא רוצה אותו... הקב"ה דווקא רוצה את המים... את התשוקה האדירה שלנו לעשות רצונו יתברך שאנחנו מבינים שהקב"ה לא מעוניין ומקבלים את זה... זו השמחה הגדולה שיש לנו בחג הסוכות... אנחנו עומדים מול הרגעים השפופים

שלנו במשך השנה... ומבינים שגם יש להם מקום בעבודת ה'!! לקבל באהבה
גם את קיצור ידינו מעבודת ה'...
לא פשוט לשימוח בחג... אבל זו העבודה שלנו... חג שמח!!!!

תובנה חשובה וקריטית איך לאבטח את הקבלה שקבלנו בר"ה...

כידוע: כל שנה מחדש... כשמגיעים הימים הנוראים אני משתדל לתפוס חיזוק.. ולהחליט להתחזק בכמה דברים... בסופו של דבר תמיד בסוף יש רפיון... ולפעמים זה ממש מתסכל!!! בשנה האחרונה היתה לי כבר תקופה ממש רצינית בלימוד שהייתי עקבי ודפקתי כמו שעון וכבר הייתי בטוח שזהו... הסדר לימוד הזה הוא חלק ממני... החזית מאחורי... והנה... לאחר כמה חודשים פתאום אני מוצא את עצמי שוב באותו מקום... שוב אני מוצא את עצמי נאבק על הסדר לימוד הזה... כאילו זה לא ברור מאליו... וזה מתסכל... מייאש... אני כבר מתחיל לאבד אימון בעצמי... כל פעם אני תופס חיזוק בתפילה... וכמה שזה נתפס טוב... וכמה שאני כבר מצליח לעלות על דרך המלך ואני רואה שמשוהו פה באמת זז... לא עוברת תקופה ארוכה ושוב הכל נשחק... מתמוסס... ושוב צריך להתחיל מהתחלה...

למה זה תמיד ככה?? והאם יש סיכוי שפעם זה ישתנה??

האם יש סיכוי שאני אתפוס חיזוק אחת ולתמיד??

אז זהו שבחודש אלול הזה נפל לי לראשונה האסימון... פתאום קלטתי ש... ש... שזה מובנה ככה!!! כך זה צריך להיות!!! ככה זה היה וככה זה ימשיך להיות תמיד!!! וזה אף פעם זה לא יראה אחרת!!!

כן... לא תאמין... גם אין עניין שזה יראה אחרת!!!

תמיד אני אקבל על עצמי חיזוק בלימוד... תמיד בעזה"ש זה יחזיק מעמד יפה מאוד... עד שבשלב מסוים זה יתחיל להתרופף עד שזה פתאום לא יחזיק מעמד... ואז! במקרה הטוב אני אתפוס את עצמי לידיים ואתחזק... או במקרה הפחות טוב אני אחכה לימים הנוראים ואז אני אתפוס את עצמי לידיים ואתחזק... ו... ו... וזה לא מחדל!!! ככה זה צריך להיות!!! ולא אחרת!!!

ואני אסביר את עצמי: מה פה הסקופ הגדול???

מה התחדש לי פה??

עד השנה הייתי בטוח שאם בשנה שעברה התחזקתי בלימוד... ובמשך השנה נהיה ריפיון... **יש פה מחדל!!!** יש פה אכזבה!! יש פה פרויקט שנכשל!! ואם ככה... אז באלול הזה צריך לעשות חישוב מסלול מחדש איך מהדקים חגורות ואיך גורמים שהריפיון שקרה שוב לא יקרה יותר... **אז זהו שלא!!!** השנה פתאום קלטתי שאת הריפיון אי אפשר למנוע!! הריפיון הזה הוא אפילו לא פשלה!! זה מובנה ככה!!! **(עוד רגע אני אסביר למה...)** וממילא!!! אם אני צריך כעת לעשות חשבון נפש זה... זה **לא איך** למנוע את הריפיון... **אלא איך** להיות ערוך כל הזמן לתפוס שוב חיזוק!!! **הבנת???** אני חוזר: את הריפיון אי אפשר למנוע... הדבר היחיד שאפשר כן לעשות זה להיות מיומן לתפוס חיזוק כמה שיותר מהר וכמה שיותר ביעילות... שם נמצא עיקר החזית!!!!

מאיפה הגעתי למסקנה הזו?? מאיפה התעוררתי לזה??

יש ברייטא שכולנו מכירים אותה: "ארבעה דברים צריכים חיזוק, תורה ותפילה וגמילות חסדים ודרך ארץ..." פתאום קלטתי שאם הארבעה דברים האלו צריכים חיזוק **באופן רשמי!!!** מה טמון בזה?? שבארבעה הדברים האלו **יש ריפיון באופן רשמי!!!** השאלה כעת למה?? למה דווקא הארבעה דברים האלו צריכים חיזוק?? בא נשאל ככה: מה ההבדל בין תורה ל-תפילין?? למה תפילין **לא** צריכים חיזוק ותורה **כן???** למה שבת **לא** צריכה חיזוק ותפילה **כן???**

אתה יודע מה ההבדל?? ההבדל הוא ככה:

שתפילין חייבים להניח כל יום חוק בל יעבור!! בתפילין אין שטח אפור... אין פשרות... אין עיגולי פינות... אין משהו כזה בערך... כל יום צריך להניח תפילין, לא פחות, ולא יותר ולא בערך... אלא חייבים חייבים ומי שלא מניח יום אחד הרי זה פושע ישראל בגופו (ואם יש ימים שלא מניחים תפילין... אז זה לא שלא חייבים אלא **אסור להניח תפילין...**) בתפילין הכל שחור לבן!!!! ממילא אם ביום הבר מצוה שלי התחלתי להניח תפילין עם כל הרצינות וכל החיזוק!!! מאז יום הבר מצוה שלי לא היה לי אפילו יום אחד של רפיון כזה... שהיה לי משא ומתן עם

עצמי האם כן להניח או לא להניח... כי מניחים וזהו!!! אין פה נושא לדיון.. ממילא אין לי את הריפיון של **היום השני** שישחוק ויעמעם לי את הרצינות והמוסכמות של **היום הראשון**... שמת לב למשפט האחרון???

שתבין: אם **ביום הראשון** של הלימודים כולם מגיעים לבית ספר עם פנים רציניות ומקשיבים בשיעור... נו... אז איפה הרצינות הזו נעלמת?? כי אחרי **יום הראשון** של הלימודים יש **יום שני**... ואז מגיע **יום שלישי**... שאז לאט לאט המוסכמות נשחקות... ומה שהיה כ"כ רציני וכ"כ נאמן לתקנון של היום הראשון כבר פחות קשוח ביום השני... אז אתי צבע אפור של **יום שני** ומבטל ליה לשחור לבן של **יום ראשון**... אז זהו שבתפילין מיום הבר מצוה שלי עדיין לא היה לי את היום השני הזה!!! כי מהבר מצוה ועד עצם היום הזה... לא היה לי יום אחד כזה אפור שהיה מקום לדון האם להניח תפילין או לא... כי ברור שכן ונגמר!!! ולכן!!! מהסיבה הזו תפילין לא צריכים חיזוק!!! כי המוסכמה של הנחת תפילין שהייתה לי בבר מצוה ממשיכה להיות עמידה ומחזיקה עד היום כי **לא היה מה** שיטשטש אותה...

לעומת זאת לימוד התורה!!! בעסק התורה יש דינמיקה יומיומית!! וכמה שאני מתמיד וכמה שחשוב לי לשבת וללמוד בקנאות ובלי פשרות... **לפעמים צריך לסגור את הגמ'!** לפעמים הקב"ה מעמיד לפנינו סיטואציות של ביטולה היא קיומה או מצוה שאינה יכולה להיעשות ע"י אחרים.. שהתורה בעצמה כעת אומרת לי: עכשיו צריך לעשות משהו אחר.. וממילא: עם כל הכבוד לקבלה התקיפה והנחושה שקבלתי על עצמי בראש השנה הקודם ללמוד כל יום כל יום כל יום... בסופו של דבר המציאות חזקה מהכל!! והקב"ה בכבודו ובעצמו מעמיד לפני כל מיני סיטואציות וכל מיני מקרים שכעת צריך לסגור את הגמ'... **זהו בדיוק מה שקרה!!!** בראש השנה הקודם קבלתי על עצמי שאני כל יום לומד סדר ג' כך וכך זמן בלי פשרות ובלי ויתורים... וזה באמת היה רציני במשך שבוע... שבוע ויום... שבוע ויומיים... שבוע ושלושה ימים... ואז הגיע נניח ערב חג הסוכות... והיה צריך לעשות כל מיני דברים... היה צריך לבנות את הסוכה של אבא שלי ושל הדוד המבוגר וגם את שלי.. (אני בכוונה לא מזכיר את ארבעת המינים... שעל זה עוד אפשר לדון..) והיה לחץ אדיר בבית והייתי צריך להושיט יד... אז אם **לא** הייתי עבד ה' אלא איש דת חרדי!!! אז הייתי

מנתק פלאפונים ומשאיר תא קולי ומודיע לכולם: מצטער מאוד... אני צריך ללמוד ולא מעניין אותי שום דבר... אבל היות ואני יהודי!! וקבלתי על עצמי לעשות מה שה' רוצה!!!! אז נכון שקבלתי על עצמי ללמוד כך וכך שעות... אבל עכשיו כשאני מסתכל ימינה ושמאלה אני רואה שבימים לחוצים אלו ה' רוצה משהו אחר... אז אין לי ברירה!! ולמרות שקבלתי על עצמי ללמוד שעה וחצי בערב... אבל עכשיו לא!!!!!!

בימים אלו אני לא אלמד את השעה וחצי האלו כי ה' רוצה אחרת!!! (האם להתאמץ בשארית כוחותי בסוף היום וכן ללמוד... זה כבר עניין שלי... זה כבר מאוד תלוי במצב... אבל ברור שהיום היתה עבודת ה' אחרת) תכל'ס... בארבעה ימים האלו שבין יו"כ לסוכות... הסדר לימוד שקבלתי על עצמי היה למחצה שלישי ולרביעי... ועכשיו אני שואל אותך: עשיתי עבירה?? לא!!! האם זה נקרא שביטלתי את הקביעות שלי? לא!!! האם צריך לחזור בתשובה על זה שעשיתי מה שצריך??? ברור שלא!!! בקיצור: עשיתי מה שצריך ואני לא מתחרט לרגע על זה שבטלתי את הקביעות בימים אלו!! אבל!!!! יש תופעת לוואי אחת מוכרחת ובלתי נמנעת שמתלווית כאן!!! משהו התעמעם והיטשטש במוסכמה שקבלתי על עצמי!!

סוף קבלתי על עצמי קבלה נוקשה... קבלתי על עצמי שאני לומד בכל מחיר!!!! והנה בארבעה ימים האחרונים זה... זה לא קרה... משהו פה טושטש ועומעם בתקיפות של הקבלה בעל כרחי!!! זה שנהגתי נכון שלא למדתי... זה לא סתירה שמשהו פה התעמעם. בתת הכרה שלי התקבל נתון עובדתי שהנה... היו כמה ימים שלא למדתי ואפילו מצפון אין לי את זה ו... וככל הנראה... מניסיון אישי- התת הכרה לא מספיק אינטליגנט ולא מספיק למדן לעשות את החילוק הפשוט ולהבין שכאן הייתי חייב להפסיק ללמוד וזה לא מתיר את הרצועה.

אני יכול להעיד מניסיון שהתת הכרה לא מצליח להבחין!!! הוא זיהה דבר אחד: שהנה... נכון שקבלתי על עצמי ללמוד כל יום... ובכל זאת אפשר לשחק עם זה לפעמים... פעם כן פעם לא... התוצאה היא שלימוד התורה זה כבר לא כמו תפילין!!!! ולמה? ? כי בתפילין אף פעם לא יקרה שיהיה יום אחד שאני לא אניח כי אני תמיד תמיד יניח!!! ואילו בתורה כן קרה וקורה ויקרה שאני פתאום

אסגור את הגמ'... כי צריך לסגור את הגמ'.. ולך תסביר עכשיו לעיר פרא אדם יולד שבי... שזה לא מתיר את הרצועה...

זו הסיבה שתורה זה אחד מהדברים שצריכים חיזוק!!! תורה צריכה

חיזוק לא בגלל שאני פושע ואני לפעמים מתבטל... אלא בגלל שהמוסכמות שלי בלימוד תורה נשחקות באופן בלתי נמנע!!!! היות ובתורה יש דינמיקה כזו שאין שחור לבן... וכמה שאני אצור מוסכמות... לפעמים צריך לפרוץ את המוסכמות האלו... וברגע שמוסכמות נפרצות... מוכרח שמשוהו פה נשחק!!! משהו פה מתרופף!!! זו לא בעיה.. זו לא פשלה... אלא זו המציאות!!! ולכן הדרך היחידה איך להתגבר על הריפיון הזה זה... זה פשוט להעצים את החיזוק!!! **לא לטפל בריפיון!!! לא לנסות בכח למנוע ריפיון!** כי הריפיון הוא מוכרח... הוא יקרה ותפסיק להלקות את עצמך לחינם על זה... רק מה כן?? ללמוד איך להזדרז ולתפוס חיזוק!!!

אותו סיפור בתפילה... שהיא גם אחת מד' דברים שצריכים חיזוק... ולמה?? כי עקרונית צריך להתפלל במתינות... צריך להתפלל במנין מסודר... צריך להתפלל כמונה מעות... וקבלתי על עצמי להתפלל כמו שצריך וזה ב"ה החזיק מעמד... אבל ההכרח לא יגונה!!! ולפעמים הקב"ה בכבודו ובעצמו מזמין לנו כל מיני בקרים כאלו וסיטואציות כאלו שאתה צריך להטטטט את התפילה!!! כן... אני לא מדבר כעת על בחורי ישיבות אלא על אנשים נשואים... לכל בן אדם נשוי יש כל מיני סיטואציות ש... שאני חייב לטטטטט... ופעם לא הסכמתי להודות בעובדה הזו!!! פעם הייתי בטוח שכל פעם שאני צריך להתפלל במהירות זה חטא ופשע!! אז זהו שלא!!! כי שוב: אנחנו יהודים!! יהודי הוא לא איש דת!!! יהודי זה אחד שעושה רצון ה'... ואם בבוקר הנוכחי הזה היו כך וכך הפתעות בלתי צפויות... וצריך לרוץ עם הילד לרופא וכל כיוצ"ב... אז כעת בורא עולם מזמין תפילה מהירה... עם דילוג פסוד"ז ואולי אפילו בלי מנין.. (כל מקרה לגופו) וזה קרה וזה קורה ובעזה"ש זה יקרה (יהי רצון שרק בנסיבות משמחות) את הסיטואציות האלו אי אפשר למנוע... זה קורה!!! (אני כמובן מדבר על יראי שמים... לא על אחד כזה שהוא היה חייב לגמור את העיתון לפני התפילה ולכן לא נשאר לו זמן להתפלל) ואם כתוצאה מכל האילוצים האלו- אזי

בשלושה ימים האחרונים נאלצתי להתפלל במנין בזק ותוך עשרים וחמש דקות סיימתי את התפילה... האם חטאתי?? לא!!! האם צריך לחזור על זה בתשובה? לא!! (בל נשכח את אותו חנן הנחבא שהיה קדוש עליון והיה מהחסידיים הראשונים שמתפללים תשע שעות ביום... ובכל זאת היו ימים שבהם הוא היה פועל בשדה (כפי שמסופר בגמ') ובימים האלו הוא היה אומר פסוד"ז בראש האילן ובראש הנדבך ומסתמא הוא דילג על פסוד"ז...) אבל מה כן? יש תופעת לוואי אחת בלתי נמנעת!!!

עצם זה שבשבוע האחרון היו לי שלושה ימים שהתפללתי תפילה חטופה זה מטשטש את המוסכמות של התפילה שלי... פתאום אני מגלה עולם של שטיבלאך... פתאום גיליתי שעות חדשות בתפילה... פתאום אני רואה שאפשר להתפלל בעשרים דקות... **וזה שוחק!!!** ואת השחיקה הזו אי אפשר למנוע!! ואין טעם להילחם נגדה ולמנוע אותה בכל מחיר! כי הקב"ה בכבודו ובעצמו הזמין לי את הסיטואציות האלו...

אז מה הדבר היחיד שאפשר לעשות?? בשביל זה תפילה היא מהדברים שצריכים חיזוק!!! כי נכון... בשבוע האחרון התפללתי בשטיבלאך בשעה מאוחרת... והתפללתי מהר... ודילגתי בפסוקי דזמרה כי הילד לא הרגיש טוב... והאשה יצאה לעבודה והיית צריך לשמור עליו וכו' וכו'... הכל טוב ויפה... אבל ברוך ה' כעת הילד כבר מרגיש טוב... ואשתך כבר בחופש ובעוצר ובסגר... **אז כעת תחזור לאיפוס!!!** תשחזר את החיזוק המוצלח שהיה בעבר!! תבהיר לעצמך שהתפילה של השבוע האחרון היא לא מודל לחיקוי... וכעת אני חוזר לעצמי בייתר שאת...

החכמה היא להתלמד להיות מיומן בחיזוק!!! לדעת איך לתפוס את ההגה חזרה לידיים!! את האיבוד שליטה על ההגה אי אפשר למנוע.. כי לפעמים הקב"ה לוקח את ההגה והוא מכתוב לנו את הסדר יום לפי המסלול שהוא כעת רוצה... אבל ברגע שהקב"ה עוזב את ההגה ומשאיר לי אותו בחזרה... כעת המיומנות שלי היא מיד להתעשת לתפוס את ההגה חזרה ולהחזיר את השליטה החיובית לידיים...

אני שוב רוצה לחדד את התפיסה החדשה שהתגלתה לי:

עד השנה האחרונה הייתי עסוק באיך למנוע ריפיון!!! איך נאבקים בריפיון... איך מהדקים יותר ויותר את החבל כדי שלא יהיה ריפיון... וזה נחל כשלוך פעם אחר פעם כ"י... כ"י... כי בתורה ותפילה ובגמילות חסדים ובכל השטחים הדינמיים האלו מוכרח שיהיה מציאות של ריפיון... אז זהו שלא!!! מהיום עיקר העבודה איך להעצים את החיזוק!!! ותדע לך שזה לא פשוט!!! כי כשנמצאים בריפיון... יש כזה מין בלבול כזה שהייתי קורא לו איבוד חוש התמצאות... ואורך די הרבה זמן עד שאני קולט מי אני ואיפה אני אמור למצא את עצמי... אתה מכיר את זה שאחיק נניח מתחתן... ובשבועיים שלפני כן אתה עסוק בלעזור לו... וכל השטייגן משתבש... החברותא... הסוגיה... מקום התפילות... והנה... ב"ה אתמול הוא התחתן... אתה קם בבוקר ומשפשף את העיניים ומתחיל לעשות ראיין עצמי: רגע... מי אני?? איפה אני לומד? איזה גמ'?? והאם החברותא שלי חיכה לי או שהוא כבר בדרך לעוד לקוח מרוצה? ואורך זמן לחזור לאיפוס הזה!!! ובנקודה הזו אפשר לטפל!!! עם קצת יעילות ניתן לשמור קשר עין עם השגרה... לשמור קשר עין עם היום שאחרי... לא בשביל למנוע את הרפיון אלא בשביל החיזוק של היום שאחרי!!! הדבר הזה גם מצוי כשלא מרגישים טוב... קורה שלא מרגישים טוב... יום יומיים שלוש... שלא נדע אבל לפעמים גם שבוע... זה קורה במשפחות הכי טובות!!! השבוע הזה הוא לא הסיפור... הסיפור הגדול הוא ביום שאחרי!!!! שפתאום צריך לחזור לשגרה... ואם אתה לא מיומן בלתפוס את החיזוק ולהשתלב בכביש... אז כאן הנפילה הגדולה!!! אם אתה לא מבין על מה אני מדבר... אז תנסה לשחזר אחורה איפה קבורתם של כל החיזוקים שלך... ואתה תהיה בהלם לגלות שכמעט כל החיזוקים שלנו נעלמו באיזו טירדה מוצדקת שהעסיקה אותנו... ו... ומאז פשוט לא חזרנו לעצמנו...

ובשנה הזו מאוד קל לזהות את זה!!!

כואב הלב... כמה שיעורי תורה וחיזוקים ודברים טובים התבטלו ונמוגו ונעלמו בעקבות נגיף הקורונה... נו... על מה צריך לחזור בתשובה?? על הקורונה שעשקה מאיתנו את החיזוק הזה?? לא!!! אנחנו לא אשמים בריפיון שהקורונה הביאה איתה... אם כבר אנחנו אשמים... זה על היום שאחרי הסגר

של חודש ניסן ועל היום שאחרי המתח הגדול... ש... שכולם חזרו לשגרה...
ואילו אני לא מספיק הייתי מיומן בלהתחזק שוב.

מהלך דומה נכתב כאן בגיליון זה לפני שנתיים... שהקבלה הכי גדולה שאפשר לקבל ביום כיפור זה... זה... זה לחזור בתשובה!!!! לא!!! אני לא בטוח שמעשיו אני אהיה מושלם... אני בטוח שעוד יהיו נפילות... אבל אני מקבל על עצמי שכל פעם שתהיה לי נפילה אני אחזור בתשובה ואני שוב אצוף על פני המים!!! אין לך קבלה יותר טובה מזו!! כי כל קבלה אחרת... נו... הרי יום אחד יגיע ריפיון... יום אחד הרי תגיע איזה נפילה... אם לא קורונה... אז יש לך בטלים הרבה כנגדך... הדבר היחיד שהוא יכול להיות עמיד מול כל נפילה: זה פשוט להחליט שאני ערוך לנפילות ואני מקבל על עצמי לחזור בתשובה!!!! ובזה אנחנו לא מספיק מיומנים!!!! אנחנו יודעים שצריך לחזור בתשובה בראש השנה ויום כיפור... אנחנו יודעים שצריך להתחזק בימים הנוראים וזהו!!! מכאן ואילך הכל אמור לדפוק... מה הפלא שבריפיון הקרוב שם תהא קבורתה של הקבלה שקבלנו... אז זהו שמהיום אני מקבל על עצמי להתחזק ב--- להתחזק!!! אני מקבל על עצמי לא להירתע ולהישבר מריפיון... אני מקבל על עצמי להיות ערוך לריפיון... ולהסתער עליו כאתגר!! הנה... אם הגיע ריפיון... המשמעות היא שהקב"ה מזמין חיזוק... אני בודק את השטח... האם הגיע הזמן לתפוס את החיזוק והאם לעשות אותו בהדרגתיות (זה כמובן תלוי בסיבת הריפיון) והכי חשוב: להתחזק!!! עם ה' חזקו ונתחזקה!!!!

כמה מילים על שנת השמיטה שונקשה לפתחנו...

מאמר זה נכתב בערב שנת השמיטה דאשתקד... ערב ר"ה של שנת התשע"ד... לצורך העניין השארתי את המאמר אותנטי כפי שנכתב אז ולא עדכנתי אותו לפי שמיטה זו...

אני רוצה לגלות לך סוד: להוי ידוע לך: האמהות לא אוהבות את שנת השמיטה!!! לא כולם... אבל הרבה מאוד... הנשים שנמצאות במטבח... כשהם שומעות שנת השמיטה... זה... זה מסבך אותם... זה מסבך להם את המטבח... זה פח שמיטה... זה מה לקנות... מה לא לקנות... אוצר בית דין... כל פרי וזמן הביעור שלו... כל מוצר לבדוק בשבע עיניים אם זה יכול נכרי או לא... בקיצור: האמהות לא כ"כ אוהבות את שנת השמיטה!!! (אגב: סליחה מראש מכל אותם שכן אוהבות.)

רגע... והאמהות גם לא אוהבות את שבת קודש???

הרי שבת קודש זה משהו מסובך הרבה יותר משנת השמיטה... תחשוב: עם כל הקושי בשנת השמיטה במטבח... הרי שבת קודש מגבילה את המטבח פי עשר או עשרים... אי אפשר להכין את הסלט רק סמוך לסעודה... אסור לברור... ואסור לשפוך את המים על הקפה... ועוד רשימה ארוכה מאוד של דברים שאסור לעשות אותם בשבת... אז... אז למה לא ראינו שום אמא שרק מגיע שבת היא נאנחת?? אאאוף... הגיע שבת... זה מסבך לי את החיים... מסבך לי את הבישולים... למה?? למה האמהות שלנו מאוד מאוד אוהבות את שבת קודש אע"פ שהוא מסבך להם את המטבח... ואילו את שנת השמיטה הם לא אוהבות כ... כי זה מסבך אותם? אז כמובן שהאמת היא שהשאלה "לא כל כך" מתחילה... כי... כי יחי ההבדל הקטן... ויש קצת... קצת הרבה... הרבה מאוד הבדל בין שבת בראשית ל--שבת הארץ... כי שבת קודש אחרי הכל זה "מעין עולם הבא... כל המתענגים בה... ותפנוקי מעדנים וכו' וכו..." ואילו בשבת הארץ אנחנו לא מתענגים ולא נחים ו... וזה לא שנת שבתון בשום מקום... לא בהוראה ולא במחשבים וגם לא לאדריכלות...

אבל בכל זאת... זה לא רק זה... זה לא נגמר בזה... הסיבה שבשבת קודש לא קשה לאמהות שלנו זה... **זה לא רק** בגלל שזה עונג שבת ו... וכו'... **וההההראיה:** שחכה חכה... כולנו נפגש בעוד שלוש שבועות... ואז פתאום תגיע שבת שהאמהות פתאום לא כ"כ ישישו לקראתה... תנחש איזו שבת??? אז אני **אגלה לך בסוד:** בעוד שלוש שבועות יהיה לנו הרי שני ימי ראש השנה... ואח"כ עוד מגיעה שבת... תשמע לי: **רק תזכיר!!!** רק תזכיר את זה לאמא שלך... היא תיאנח... אוי ואבוי... זה לא בשבילי... **למה???** **אמא... למה ככה את אומרת?? הרי את אוהבת את השבת???** למה תמיד את אוהבת את השבת והשבת הזו לא כ"כ?? אה... תשאל... תשאל את אמא שלך מה ההבדל... והתשובה שהיא תענה לך... זו גם התשובה למה קשה לה עם שנת השביעית הקרבה ובאה...

ההסבר בזה הוא פשוט מאוד מאוד:

שבת זה עניין של הערכות נפשית ו... וגם אפילו טכנית!!!! שבת באופן עקרוני... היה לה את כל הסיבות להיות יום מגביל... יום מרגיז... יום שכולנו נחכה מתי הוא כבר יגמר... נו... ולמה זה ממש לא קורה?? **כי... כי אנחנו ערוכים נפשית ליום השבת!!!** אנחנו חרדים מבטן ומלידה... וממתי שאנחנו זוכרים את עצמנו... אנחנו שומרים שבת... ושבת זה אחת לשבוע... כך שזה חלק מהחיים שלנו... וממילא מאז ומעולם התרגלנו שיש יום אחד בשבוע שבו אנחנו **מכינים** את כל האוכל מראש... מכבסים ומגהצים מראש... **מכינים** מגבונים וטיטולים מראש... **ומכינים** שעון שבת מראש... ההכנה הנפשית והטכנית הזו מסדרת לנו את השבת עם החיים... עד כדי שהשבת לא מתנגשת לנו עם החיים... ברגע שהיא לא מתנגשת עם החיים... ממילא עכשיו אנחנו גם פנויים נפשית להרגיש את המתקנות הפנימיות של השבת... את הנשמה יתירה... ונועם השבת וכו'... אבל לו יצויר שלא היינו ערוכים טכנית ליום השבת... אם השבת הייתה נוחתת עלינו בבום!!! פתאום אסור לעשות כלום... אז לא היינו אוהבים את השבת... לא היינו מסוגלים לאהוב את השבת... **והנה... הדוגמא הקלאסית ביותר:** תושבי ארץ ישראל לא בנויים ולא ערוכים למושג של יום טוב שני... כל שכן שהם לא בנויים ליו"ט של שלושה ימים... **ולכן!!!** היות והם לא ערוכים לזה לא טכנית ולא נפשית... **לכן!!!** ברגע שכזה

דבר מגיע... זה אכן קשה!!! האמהות שלנו באמת "לא כזה" אוהבות את השבת הזו... זה מסבך אותם... הם לא ערוכות לזה...

אי לכך ובהתאם לזאת: זו בדיוק הנקודה גם בשנת השמיטה! זה החתול השחור שגורם לאמהות להיאנח בבא שנת השמיטה!!! נחננו לא ערוכים נפשית לשנת השמיטה!!! אז זה לא ממש שאנחנו לא ערוכים לה... אנחנו אולי קצת כן ערוכים לה... כן... אנחנו ערוכים לה כמו שאנחנו ערוכים לשתי ימי ראש השנה שאחריהם עוד שבת... שהפעם האחרונה שזה קרה... זה היה אמנם בסה"כ בשנה שעברה... אבל כנראה ששנה שלימה זה הרבה זמן... **אם ככה: אז תחשוב ש... ששנת השמיטה האחרונה הייתה לפני שבע שנים!!!** ושבע שנים זה הרבה הרבה הרבה זמן!!! וכמו שמעטים זוכרים איך הסתדרנו ומה עשינו ומה אכלנו בשלושה ימי ר"ה ושבת בשנה שעברה... אז קל וחומר שמשנת שמיטה שעברה עד שנת שמיטה עברו הרבה מים בבניאס... והספקנו לשכוח הכל... ומבחינתנו בהרגשה!!!! הרי אנחנו כעת עומדים לקראת מצווה **חדשה** שאנחנו צריכים לנשום נשימה עמוקה להסתגל אליה... כמו... כמו חבר חדר חדש שנוסף לחדר שלי...

סליחה על הביטוי ועל הישירות: אבל באיזשהו מקום... ההרגשה שלנו ביחס לשמיטה היא קצת... קצת דומה ל... לתסלח לי.. להרגשה של חילוני שמנחיתים עליו ביום בהיר את שמירת השבת... זה חדש לו לגמרי... זה דבר שאף פעם הוא לא עשה... לא התרגל... לא התנסה... באמצע החיים מנחיתים עליו מגבלה שהוא צריך להכיר אותה כמצוה... תנסה להיכנס לראש שלו: **זה לא קל!!! בכלל לא!!!** אבל אנחנו סומכים על המתנדבים הצדיקים של ארגון "לקראת" שידעו להסביר לו בטוב טעם כמה יפה היא השבת... וכמה טוב... וגם כשקצת קשה בהתחלה... אבל שבת קוידש זה... וכו' וכו' וכו'... **אם ככה: אז שתדע לך:** שבערב שנת השמיטה אנחנו מבחינה מסוימת... נמצאים במקום של אותו חילוני... **לא בגלל שעד היום היינו חלילה חילונים** ולא שמרנו שמיטה... אלא כי פשוט לא הייתה שמיטה... ושבע שנים זה בהחלט פרק זמן שהוא רחוק מאיתנו רגשית... וזה לא מעניק לנו מוכנות נפשית... ממילא מבחינתנו... בהרגשה... בעוד שלוש שבועות הולכת לנחות עלינו מצוה חדשה... ממש חדשה!!! **ובשביל להתרגל למצוה חדשה... צריך לנשום נשימה**

עמוקה!!! צריך להתפנות רגשית לזה... לפנות מקום בלב כדי לקבל את המצוה החדשה.. לא באאוף אלא באהבה ובשמחה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו

גו... אז באמת איך נערכים לשבת הארץ???

איך יוצרים מצב כזה שאנחנו נגיע לשבת הארץ בשמחה באהבה ובכיסופים... כפי שאנחנו מגיעים מידי שבוע לשבת קודש?? **התשובה היא: תעקוב אחרי העם היהודי מידי שבת: העם היהודי שר שירי שבת!!!** לבוש **בגדי שבת!!!** יושב מול **שולחן שבת!!!** אוכל **גלידה של שבת!!!** וחמץ של שבת!!! **וכככולו אומר שבת!!!** כן... ככה זה!!! **שיהיה ברור: האהבה שלנו ושל הילדים שלנו לשבת זה לא איזה אהבה שממית שמגיעה אלינו היישר מהשמים... זה מתחיל מאיתנו!!!** מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת!!! שבת תלויה בהכנה.... זה תלוי בנו... אם אנחנו יוצרים הילה ואוירה של שבת... אם אנחנו יוצרים בבית צורה של שבת... אז מה הפלא ששבת נהפכת להיות היום הטוב... ואז כמובן מגיעה האתערותא דלעילא של הנשמה יתירה והקדושה העילאית. אבל היא מתחילה מאיתנו!!! מה"מי שטרח בערב שבת"!!! כן... חובה לדעת את זה!! זה האחריות שלנו!! זה ההצלחה וגם לחילופין הכשלון שלנו..

אותו דבר בשנת השמיטה: זה תלוי בנו!!!!

אם ננחת בבת אחת לשנת השמיטה... ו... וללא הודעה מוקדמת נצטרך להכניס את הצינור המטפטף של המזגן לתוך הבית... ומים.. ובוץ... ודליים מתמלאים... ובלגן באמצע הסלון... אם בבת אחת נעמיד פחים במטבח ונכריז ש... שזה באשמת השמיטה... אם בזה תסתכם הקבלת פנים שלנו לשנת השמיטה: אל תתפלא... אם בערב שנת התשפ"ב יהיו לנו משקעים... או... שוב פעם מגיע שמיטה...

בשביל זה צריך להתכונן נפשית לשנת השמיטה!! לשמוע על מעלת שנת השמיטה... לשמוע שיעורים ושיחות על שנת השמיטה... לדעת את גדולתה ורוממותה של שנת השמיטה... סתם... **רק לשבר את האוזן:** בתור טעימה

קטנה: תיקון חצות מתחלק לשני חלקים: תיקון רחל ותיקון לאה!! תיקון רחל הוא קינה ונהי על חורבן בית המקדש... ואילו תיקון לאה הוא אדרבה... פרקי תהילים שיש בהם שמחה ודבקות בה' יתברך... **עכשיו ככה:** תיקון רחל **לא אומרים** בימים שלא אומרים בהם תחנון... לכן לא אומרים תיקון רחל לא בשבת ולא ביו"ט ולא בר"ח... אבל תיקון לאה אומרים גם בימים שלא אומרים תחנון... כי הוא לא קינות ולא צער אלא שמחה... **עכשיו תקשיב טוב טוב:** בכל שנת השמיטה לא אומרים תיקון רחל!!! **אף פעם!!!** למה?? נו... תגיד אתה למה?? **כי זה שבת!!!!!!**

אתה שומע?? בפנימיות התורה מתייחסים לשנת השמיטה כשבת קודש... זה לא **יום** של עת רצון... זה לא **חודש** הרחמים והסליחות אלא זה **שנה!!!!** **שנה תמימה של עת רצון!!!** שנה שלימה שבה לא ראוי לבכות ולקונן על חורבן בית המקדש... כי... כי זה שנה של שמחה... שנה של שבת קודש... שנה של מקור הברכות... **ללא ספק: שנת השמיטה היא שנה מסוגלת יותר לישועה!!!!** היא שנה ש... שמסוגלת להיושע בפקודת ישועה ורחמים יותר מכל שנה אחרת!! היא שנה שאפשר לקבל השגות יותר מרוממות בתורה ועבודה... שנה שלימה שכולה שבת!!!

כשיודעים את זה.. (ו... וכמובן שכל זה על קצה המזלג...) זה מפנה מקום בלב... זה נותן איזה שמחה בלב... כן... שנת השמיטה הגיעה... הגיעה שנת הרחמים... אתה יודע מה? **יש לי דוגמא טובה:**

אף אחד מאיתנו- המבוגרים עכ"פ... לא חשוד על אהבה יתירה לנסוע ולהיטלטל בדרכים... בודאי שלא ארבע שעות נסיעה ויותר... אבל כשמדובר בהילולת התנא האלוקי רשב"י... ש... כדאי הוא ר"ש לסמוך עליו... והציל הלחוצים... ותורתו מגן לנו... בשביל כאלו ישועות... כולנו מוכנים לנסוע... כולנו מוכנים לשלם... וכולנו מוכנים להידחס בין מאות האלפים... אז זהו זה!!!! שנה של ישועה לפנינו... שנה של שבת קודש לפנינו... זה לא מתחיל ונגמר בפח שמיטה... זה לא מתחיל ונגמר באתרוגים עם יותר בלעטלאך או לא... זה שנה של רחמים מיוחדים!!!

ואסיים ברעיון וגישה מעניינת לשנת השמיטה: הגמ' בשבת מספרת: אמיה דרב שמואל בר יהודה עבדא ליה מגררתא דכספא... "אתה מבין?? אמא של רב שמואל בר יהודה לא קנתה לו פמוטות מכסף... וגם לא קנתה לו גביע זהב... היא קנתה לו מגרדת לכבוד שבת!!!

מה הפשט בזה?? נדמה לי שהפשט בזה הוא כך:

אמו של רב שמואל בר יהודה חיפשה דרך איך לכבד את השבת!!!! **שם לב לדגש** היא לא חיפשה לכבד לא את הויטרינה... ולא לכבד את המעמד... אלא את **השבת!!!** נו... איך מכבדים את השבת?? בפמוטות?? לא... אל תשכח שרק אצלנו הנושא של נרות הוא משהו יחודי לשבת... אבל בזמננו נרות זה היה אמצעי תאורה יומיומי... אז אין בזה ביטוי יחודי לשבת... נו... אז מה היא תקנה? גביע...?? גם גביע זה לא משהו ממש מיוחד לשבת... כי פעם היו שותים כל השבוע יין... נו... אז איזה דבר יש שהוא מיוחד לשבת??? היא חיפשה ומצאה מגרדת... מה יש במגרדת?? היות ויש הלכה שצריך לגרד בשינוי בשבת!!! נמצא א"כ שההלכה מצריכה מגרדת מיוחדת לשבת!!!! א"כ במגרדת יש ביטוי מיוחד לשבת עוד יותר מכל פמוט או גביע אחר... **כי זה ביטוי הלכתי!!!** זה מגרדת שההלכה מצריכה לייחד לשבת... אז כאמור... אני מתאר לעצמי שהמגרדת הזו לא כיבדה את הויטרינה... אבל היא בהחלט כיבדה את השבת... **במעשה זה טמון גישה של כבוד במקום שההלכה מצריכה!!!!** אם ההלכה מחייבת מושג ששמו פח שמיטה... אז אל תעשה מזה פח... תעשה מזה מממצב... תעשה את זה בצורה מכובדת... שבה תבטא ותתבטא לשמחה בקיום הלכות שמיטה... תקנה כלים נאים... ותייחד אותם לשם פח שמיטה... לא יודע... זה כבר עניין של יצירתיות... אותו דבר: אם ההלכה מצריכה מושג שבוקבוק מאולתר שיוצב לו במרכז הסלון ויקבל את המים של המזגן שלא יפלו לגינה בשנת השמיטה... אז אל תשים דלי במרכז הסלון לאות צער על בא השמיטה... אלא תקנה כלי נאה ותכבד בו את ההלכה של שנת השמיטה!!! נו... נו... אל תקח קשה... זו בסה"כ נקודה למחשבה... אל תצמד לדוגמאות... אתה לא צריך לסבול שאלו הם הרעיונות שנפלו לי ברגע זה בראש... אבל הכיוון... הכיוון הוא ודאי אמיתי ונכון...

